Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | *Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἀπριλίου 1927* | *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 20*

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὸ τέλος, ἀναγκάσθηκε νὰ σηκώσῃ ἀγκαλιὰ τὸν μικρὸ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ γρινιάζῃ ἀπὸ τὴν κούραση.

— Τὸ καϊμενάκι μου, εἶπε, δὲν εἶναι συνηθισμένο νὰ περπατῇ. Δὲν βγαίνει ἔξω ποτὲ καὶ ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ τὸν παίρνω κάπου-κάπου μαζί μου, τοῦ ἀγόρασα αὐτὰ τὰ ὡραῖα παπουτσάκια. Ἡ μητέρα του λείπει ὁλημέρα. Δίνει ψωμιὰ στὰ σπίτια, αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά της. Πολὺ κουραστικό, εἶν' ἀλήθεια, μὰ κι' ἡ κυρία Βεμπὲρ εἶναι γυναίκα δυνατὴ κι' ἀκούραστη. Φεύγει στὶς πέντε τὸ πρωΐ, μοιράζει τὰ ψωμιά της ὡς τὸ μεσημέρι, γυρίζει νὰ φάῃ μιὰ σταλιὰ καὶ ξαναφεύγει γιὰ τὸ φοῦρνο της ὡς τὸ βράδυ. Τὸ παιδὶ μένει στὸ σπίτι. Μιὰ γειτόνισσα τὸ προσέχει καί, ὅταν δὲν μπορεῖ κι' αὐτή, τὸ καθίζει μπροστὰ στὸ τραπέζι, δεμένο σὲ μιὰ καρέκλα, ἔνεκα τὰ σπίρτα, ξέρετε... Ἀ, φτάσαμε!

Μπῆκαν σ' ἕν' ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ἐργατικὰ σπίτια, μὲ τὰ μόρια στενὰ παραθυράκια καὶ τοὺς ἀτέλειωτος διαδρόμους, ὅπου οἱ φτωχοὶ ἔνοικοι τοποθετοῦν τὶς φουδούδες τους, τὶς νιπτῆρες τους, τὰ μπαούλα τους καὶ ὅ,τι ἄλλο δὲν χωρεῖ στὴ μικρὴ κάμαρά τους. Οἱ πόρτες μένουν ἀνοικτὲς πρὸς αὐτὸ τὸ παράρτημα τῆς κατοικίας, ὥστε βλέπει κανεὶς τὸ ἐσωτερικό, γεμάτο καπνὸ καὶ παιδιάτικες φωνές. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἔτρωγαν. Κι' ὁ Τζάκ, περνώντας, ἔβλεπε ἀνθρώπους τραπεζοκαθισμένους κάτω ἀπ' τὸ ἀμυδρὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ, ἢ ἄκουγε τὸν κρότο πρόστυχων πιατικῶν ἀπάνω σὲ ξύλινο τραπέζι.

— Καλὴ ὄρεξη, παιδιά! ἔλεγε μὲ χαμόγελο ὁ γυρολόγος.

— Καλησπέρα, Μπελιζαίρ! τοῦ ἀπαντοῦσαν, ἀπὸ γεμάτα στόματα, εὔθυμες φωνές, φιλικές.

Ἀλλὰ σὲ μέρη-μέρη ἦταν πιὸ θλιβερά. Οὔτε φωτιά, οὔτε φῶς. Μιὰ γυναίκα καὶ μιὰ τσούρμα παιδιά, ποὺ περίμεναν στὰ σκοτεινά, πεινασμένα, νὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας μὲ ψώνια,—ἂν τοῦ εἶχαν περισσέψει λεπτά, Δευτέρα βράδυ, ἀπὸ τὴν πληρωμὴ τοῦ Σαββάτου...

Ἡ κάμαρα τοῦ γυρολόγου ἦταν στὸ ἕκτο πάτωμα, στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Σὰ νὰ λέμε στὴν κορφὴ τῆς μεγάλης ἀνθρώπινης κυψέλης. Κι' ὁ Μπελιζαίρ φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένος καὶ περήφανος γιὰ τὴν κατοικία του.

— Θὰ ἰδῆτε, ἔλεγε, τί καλὰ ποὺ εἶμ' ἐδῶ καὶ πόσο τόπο ἔχω. Σταθῆτε μόνο. Πρέπει πρῶτα νὰ φήσω τὸ μικρὸ στῆς κυρίας Βεμπέρ.

Ἔφαξε κάτω ἀπ' τὴν ψάθα ποὺ ἦταν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα, δίπλα στὴ δική του, βρῆκε ἕνα κλειδί, ἄνοιξε, μπῆκε σὰ νοικοκύρης, πῆγε ἴσια στὸ τζάκι, ἄναψ' ἕνα κερί, ἔδεσε τὸ παιδὶ σὲ μιὰ ψηλὴ καρέκλα, μπροστὰ στὸ τραπέζι, καὶ τοῦ ἔδωσε δυὸ καπάκια ἀπὸ κατσαρόλα γιὰ νὰ παίζῃ.

— Τώρα πάμε, εἶπε. Σὲ λίγο θὰ γυρίσῃ ἡ κυρία Βεμπὲρ κι' εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τί θὰ πῇ, ὅταν θὰ ἰδῇ τὰ καινούρια παπούτσια τοῦ μικροῦ. Ὤ, δὲν θὰ καταλάβῃ ποιὸς τοῦ τἀγόρασε. Εἶναι πολλοὶ ἐδῶ μέσα κι' ὅλοι ἀγαποῦνε τὸ παιδί. Θὰ κάμουμε γέλια...

Καὶ γελοῦσε ἀπὸ πρίν, καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα τῆς κάμαράς του. Ἦταν μιὰ στενόμακρη σοφίτα, χωρισμένη σὲ δυὸ μὲ ξυλότοιχο, ποὺ στὸ ἀπάνω μέρος εἶχε τζάμια. Οἱ στίβες τῶν καπέλλων μαρτυροῦσαν τὸ ἐπάγγελμα κι' ἡ γύμνια τῶν τοίχων τὴ φτώχια τοῦ νοικάρη.

— Ὥστε δὲν κατοικεῖς μιὰ μὲ τοὺς γονεῖς σου, Μπελιζαίρ; ρώτησε ὁ Τζάκ.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε λιγάκι στενοχωρημένος ὁ γυρολόγος. Ξέρετε, στὶς μεγάλες οἰκογένειες δὲν συγκάνουν πάντα... Ἡ κυρία Βεμπὲρ εἶπε πὼς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ δουλεύω ἐγὼ γιὰ ὅλους χωρὶς νὰ κερδίζω τίποτα καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Καὶ μὲ συμβούλεψε νὰ καθήσω χώρια. Πραγματικῶς, ἀπὸ τότε κερδίζω τὰ διπλά, βοηθῶ καλύτερα τοὺς γονεῖς μου καὶ βάζω κιόλα στὴ μπάντα λεπτά. Στὴν κυρία Βεμπὲρ τὸ χρωστῶ αὐτό. Ἀ, εἶναι γυναίκα μὲ κεφάλι!

Μιλώντας, ὁ Μπελιζαίρ ἄναψε τὴ λάμπα του, τοποθέτησε τὰ καπέλλα του κι' ἑτοίμασε γιὰ τὸ δεῖπνο, —

«Ἡ κυρία Βεμπὲρ ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν Τζάκ μ' ἐμπιστοσύνη...»

μιὰ ἔξοχη σαλάτα ἀπὸ πατάτες μὲ ρέγγες. Ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα ντουλάπι δυὸ πιάτα μὲ φιγούρες, μαχαιροπήρουνα, ψωμί, κρασί, καὶ τἀράδιασε ὅλα σ' ἕναν κουτσὸ μπουφέ, καμωμένον, ὅπως καὶ τὸ ντουλάπι, ἀπὸ ἕνα μαραγκὸ τῆς γειτονιᾶς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε τὸν Μπελιζαίρ νὰ εἶναι τόσο περήφανος γιὰ τὰ ἔπιπλά του ὅσο καὶ γιὰ τὴν κάμαρα.

Ἔπειτα ἔστρωσε τὸ τραπέζι μὲ μιὰ ἐφημερίδα γιὰ τραπεζομάντηλο, ποὺ τὰ «Διάφορά» της ἤρθαν κάτω ἀπ' τὸ πιάτο τοῦ Τζὰκ καὶ τὸ κύριο ἄρθρο της ἀνάμεσα στὸ ψωμὶ καὶ στὸ κρασί.

—Ἐλάτε, εἶπε, καθήστε. Δὲν ἔχω περίφημα φαγιά, σὰν τὸ ζαμπόνι ποὺ μοῦ προσφέρατε σεῖς μιὰ φορὰ στὴν ἐξοχή... θυμάστε;.. τί ἔξοχο πράμμα! ποτὲ μοῦ δὲν ξανάφαγα!..

Ἀλλὰ χωρὶς κολακεία, κι' ὁ Τζὰκ βρῆκε ἔξοχη τὴ σαλάτα μὲ τὶς ρέγγες. Κατευχαριστημένος, ὁ Μπελιζαίρ ἔβλεπε τὸ φίλο του νὰ τρώγῃ μὲ ὄρεξη. Τὸ ἴδιο ἄλλωστε ἔκανε κι' αὐτός, ἂν καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ νοικοκύρη τὸν ἀνάγκαζαν νὰ σηκώνεται κάθε τόσο, πότε γιὰ νὰ βάλῃ τὸ μπρίκι στὴ φωτιά, πότε γιὰ νἀλέσῃ καφέ.

— Τὸ ξέρεις λοιπόν, Μπελιζαίρ, πὼς ἐδῶ δὲν σοῦ λείπει τίποτα; εἶπε ὁ Τζάκ. Ἔχεις ἕνα τέλειο νοικοκυριό!

— Ναί, μὰ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ βλέπεις, δὲν εἶναι δικά μου. Ἡ κυρία Βεμπὲρ μοῦ τὰ δανείζει.... μιὰ φορὰ ποὺ... ξέρετε...

—Ὄχι, δὲν ξέρω... τί, Μπελιζαίρ;

—Ἔχετε δίκιο, δὲν σᾶς τόπα. Πρόκειται... νὰ παντρευτοῦμε.

—Ἀ. ἔτσι; μπράβο!

Ἐθαρρεύθηκε μ' αὐτὸ τὸ «μπράβο» ὁ γυρολόγος κι' ἐξακολούθησε:

— Ναί, ποὺ λέτε, εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι. Ἀ, μεγάλη εὐτυχία γιὰ μένα ποὺ ἡ κυρία Βεμπὲρ ἀποφάσισε νὰ ξαναπαντρευτῆ! Ἦταν τόσο δυστυχισμένη μὲ τὸν πρῶτο της, ἕνα χωραφύλακα ποὺ μεθοῦσε καὶ τὴν ἔδερνε... Ὤ, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ σηκώσω χέρι ἀπάνω της, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου! Εἶναι τόσο καλή. Καὶ νὰ μὲ δείρῃ, ποὺ λέει ὁ λόγος, δὲν θὰ μιλήσω.

— Καὶ πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος σας; ρώτησε ὁ Τζάκ.

— Μά, νὰ ἰδοῦμε... Μὲ τὴ σημερινὴ ἀκρίβεια, ἡ κυρία Βεμπὲρ λέει πὼς δὲν θὰ τὰ βγάζουμε πέρα οἱ δυό, ἐκτὸς ἂν βροῦμε κανένα σύνοικο.

— Σύνοικο;

— Ναί... Αὐτὸ τὸ συνειθίζουν οἱ φτωχοί. Βρίσκουν ἕναν καλὸ ἄνθρωπο, ἀνύπαντρο ἐννοεῖται, καὶ τὸν παίρνουν στὸ σπίτι τους. Ζοῦνε μαζὶ κι' ὁ σύνοικος, φυσικά, βοηθεῖ στὰ ἔξοδα τοῦ νοικοκυριοῦ. Εἶναι οἰκονομία γιὰ ὅλους. Ὅταν μαγειρεύῃς γιὰ δυό, μπορεῖ νὰ τρῶγε καὶ τρεῖς. Ἡ δυσκολία μόνο εἶναι νὰ βρῇς καλὸ ἄνθρωπο: ἥσυχο, ἐργατικό, φρόνιμο...

—Ἐγώ... σᾶς κάνω; ρώτησε ἄξαφνα ὁ Τζάκ.

—Ἔσεῖς; ἀλήθεια; φώναξε μὲ χαρὰ ὁ Μπελιζαίρ. Δέχεστε νὰ γίνετε σύνοικός μας; Μιὰ ὥρα σκεπτόμουν νὰ σᾶς τὸ πῶ καὶ δὲν τολμοῦσα...

— Μπά! γιατί;..

— Ξέρω κι' ἐγώ;.. Τὸ σπίτι μας, τὸ φαΐ μας... δὲν θἆναι ἴσως γιὰ ἕνα μηχανικὸ ποὺ θὰ κερδίζῃ ἕξη-ἑφτὰ φράγκα τὴν ἡμέρα...

—Ὄχι, ὄχι, Μπελιζαίρ. Ἐγὼ δὲν ἔχω μεγάλες ἀξιώσεις. Καὶ πρέπει νὰ ζῶ οἰκονομικά, νὰ βάζω καὶ στὴ μπάντα, γιατί... ξέρεις, Μπελιζαίρ; κι' ἐγὼ ἑτοιμάζομαι νὰ παντρευτῶ.

—Ὦ! ἔκαμε καταλυπημένος ὁ γυρολόγος μὰ τότε δὲν μπορεῖτε...

Ὁ Τζάκ, γελώντας, τοῦ ἐξήγησε ὅτι ὁ γάμος του δὲν θὰ γινόταν παρὰ σὲ τέσσερα χρόνια, κι' αὐτὸ πάλι ἂν θὰ τὰ κατάφερνε ὡς τότε ὅπως λογάριαζε.

— Τότε σύμφωνοι, εἶπε ὁ Μπελιζαίρ. Ἐσεῖς θὰ εἶστε ὁ σύνοικός μας. Τύχη ποὺ τὴν εἶχα νὰ σᾶς ἀπαντήσω σήμερα!.. Γιὰ νὰ μπῶ σ' ἐκεῖνο τὸ μαγαζὶ νὰ πάρω τὰ παπουτσάκια τοῦ παιδιοῦ... Σούτ! τὸ νοῦ σας!.. Ἡ κυρία Βεμπὲρ ἔφτασε...Θὰ γελάσουμε!

Στὴ σκάλα,πραγματικῶς, ἀντηχοῦσε ἓν' ἀνέβασμα δυνατὸ καὶ βιαστικὸ ποὺ τὴν τράνταζε. Ὁ μικρὸς θὰ τἄκουσε βέβαια καὶ θὰ τὸ γνώρισε, γιατὶ χτύπησε στὸ τραπέζι τὰ καπάκια ποὺ κρατοῦσε κι' ἔβγαλε μιὰ φωνὴ σὰ μουγγριτὸ μοσχαριοῦ.

—Ἔφτασα! ἔφτασα!.. Μὴν κλαῖς, χρυσό μου! τοῦ φώναξε ἡ φουρνάρισσα ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

—Ἄκου! ἔκαμε σιγὰ ὁ Μπελιζαίρ.

Ἀκούσθηκε μιὰ πόρτα ποὺ ἄνοιξε κι' ἔπειτα μιὰ κρυγὴ χαρᾶς καὶ γέλια τρανταχτά. Τὸ πρόσωπο τοῦ Μπελιζαίρ ζάρωνε ἀπὸ εὐχαρίστηση. Καὶ σὲ λίγο μπῆκε στὴν κάμαρά του, μὲ τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά, μιὰ ψηλὴ κι' εὔρωστη γυναίκα τοῦ λαοῦ, καμμιὰ τριανταριὰ χρονῶν. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΤΑΨΙ

Ἕνα ὁλοστρόγγυλο ταψὶ
Καινούργιο καὶ γυαλιστερό,
Μὲ γνῶση, ὡς φαίνεται, λειψή,
Λέει στὸ φεγγάρι τἀργυρό:

«—Ἀπὸ τοὺς δυό μας, εἶμ' ἐγὼ
Σὰν τὸν καθρέφτη ἀστραφτερό;
Κι' οὔτε τἀστέρια κυνηγῶ
Καὶ μήτε... τρώγουμαι, θαρῶ...»

Μά, ὅ,τι χαράζει, ἡ Μαριγὼ
Μὲ παξιμάδια τὸ γεμίζει,
Στὸ φοῦρνο τὸ πετάει, κι' ἐγὼ
Γελῶ ποὺ τὸ εἶδα νά... μαυρίζει!

Σπέτσες 1927 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΕΒΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ ΡΟΝΝΕΜΠΥ

Τρίτη, 31 Μαρτίου.

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἀγριόχηνες θέλησαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους κατὰ τὸν βοριά, περνώντας πάνω ἀπὸ τὸ Σμαίλαντ, καὶ γι' αὐτὸ ἔστειλαν τὸν Ἔγκζι καὶ τὴν Κάκζι γιὰ νὰ κοιτάξουν τί καιρὸς εἶναι κεῖ-πέρα. Οἱ ἀπεσταλμένοι ὅμως, ὅταν γύρισαν, τοὺς εἶπαν ὅτι στὸ Σμαίλαντ ὅλα τὰ νερὰ ἦταν παγωμένα κι' ἡ γῆ σκεπασμένη ἀπὸ τὸ χιόνι.

— Τότε καλύτερα νὰ μείνουμε ἐδῶ ποὺ εἴμαστε, εἶπαν οἱ ἀγριόχηνες. Τί νὰ κάνουμε νὰ πᾶμε σ' ἕναν τόπο ποὺ δὲν ὑπάρχει οὔτε νερό, οὔτε φαΐ;

— Ἂν μείνουμε ἐδῶ, μπορεῖ νὰ περιμένουμε κανένα μῆνα ἀκόμη, εἶπε ἡ Ἄκκα. Καλύτερα εἶναι νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμο μας, τραβώντας ἀνατολικὰ πάνω ἀπὸ τὸ Μπλέκιγκεν, κι' ὕστερα νὰ διευθυνθοῦμε βορεινότερα.

Ἔγινε ὅπως εἶπε ἡ Ἄκκα. Κι' ἔτσι ὁ Νίλς ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι του περνώντας πάνω ἀπὸ τὸ Μπλέκιγκεν. Τώρα ποὺ ἦταν μέρα κι' ὁ ἥλιος ἔλαμπε ἀτὸν ξάστερο οὐρανό, εἶχε ἀνακτήσει πάλι ὅλο του τὸ θάρρος καὶ δὲν καταλάβαινε γιατὶ εἶχε τόσο φοβηθεῖ τὴν περασμένη νύχτα. Τώρα, γιὰ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου δὲν θἄφινε τὸ ταξίδι του στὴ Λαπωνία.

Οἱ χῆνες πέταξαν ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμμα ἔφθασαν στὸν ποταμὸ Ρόννεμπυ. Ὁ Ρόννεμπυ δὲν εἶναι πολὺ μεγάλος ποταμός. Εἶναι ὅμως διάσημος σ' ὅλη τὴ Σουηδία γιὰ τὶς ὡραῖες του ὄχθες. Τὶς περισσότερες φορὲς περνάει ἀνάμεσα ἀπὸ ψηλοὺς ἄγριους βράχους ποὺ ὑψώνονται ὁλόϊσοι πάνω ἀπ' τὸ νερὸ καὶ εἶναι σκεπασμένοι μὲ ἀλγόκλημα, μὲ λυγαριὲς καὶ μὲ βατομουριές. Καὶ τὶς ὡραῖες καλοκαιρινὲς μέρες δὲν εἶναι κανένα πρᾶγμα τόσο εὐχάριστο, ὅσο νὰ περνάει κανεὶς μὲ μιὰ βαρκούλα τὸ ὡραῖο σκιερὸ ποτάμι καὶ νὰ κοιτάζῃ τὴν πρασινάδα ποὺ ἁπλώνεται πάνω στὴν ἄγρια πέτρα.

Τὴν ἐποχὴ ὅμως ποὺ οἱ ἀγριόχηνες ἔφθασαν στὸν ποταμό, βασίλευε ἀκόμη ὁ χειμώνας κι' ὅλα τὰ δέντρα κι' οἱ θάμνοι ἦταν γυμνοί. Μὰ οἱ χῆνες ἦταν πολὺ εὐχαριστημένες, γιατὶ κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους βρῆκαν μιὰ μικρὴ ἀμμουδιὰ ἀρκετὰ πλατειά, ὥστε μποροῦσαν νὰ χωρέσουν ὅλες. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους μούγγριζε τὸ ποτάμι, ποὺ τώρα ποὺ ἔλυωναν τὰ χιόνια, εἶχε φουσκώσει κι' ἔτρεχε μὲ ὁρμή. Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ὑψώνονταν οἱ

ἄγριοι βράχοι. Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν θὰ μποροῦσαν νἄναι πιὸ ἀσφαλισμένες ἀπὸ κεῖ.

Ἐνῷ ὅμως οἱ ἀγριόχηνες χαίρονταν, ἕνας ἄλλος, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, λυπόταν. Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν ἡ κυρὰ-Μαριώ, ἡ ἀλεπού, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὶς ἀγριόχηνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴ λίμνη Βέμπζεε γιατὶ εἶχε ὁρκισθεῖ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Ἄκκα καὶ τὸ κοπέλι της γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς εἶχαν κάνει. Τὶς παρακολουθοῦσε κατὰ πόδι, κάθε μέρα, ὥς τώρα ὅμως δὲν εἶχε βρεῖ εὐκαιρία γιὰ νὰ τοὺς ριχθῇ. Τώρα λοιπὸν στεκόταν στὸ βράχο, πάνω ἀπ' τὸ ποτάμι, καὶ κοίταζε κάτω τὶς ἀγριόχηνες.

«—Μοῦ φαίνεται, κυρὰ-Μαριώ, ἔλεγε ἀπὸ μέσα της, πὼς πρέπει νὰ παραιτηθῇς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρηση. Ὁ βράχος εἶναι τόσο ἀπότομος, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν κατέβῃς κι' οὔτε νὰ κολυμπήσῃς δὲν μπορεῖς. Οἱ ἀγριόχηνες σὲ ξεπερνοῦν στὴν ποντηριά, κυρὰ-Μαριώ. Πρέπει νὰ πάψῃς νὰ τρέχεις ἀπὸ πίσω τους.»

Ἀλλ' ὅπως σὲ κάθε ἀλεπού, ἔτσι καὶ στὴν κυρὰ-Μαριὼ φαινόταν πολὺ δυσάρεστο νἀφήσῃ στὴ μέση δουλειὰ ποὺ εἶχε ἀρχίσει. Συλλογιζόταν τὰ κακὰ ποὺ τῆς εἶχαν κάνει οἱ ἀγριόχηνες. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὴν εἶχαν ντροπιάσει σ' ὅλο τὸ δάσος καὶ στὴν περιοχὴ τῆς Βόμπζεε, τὴν εἶχαν κάνει νἀφήσῃ τὴν ὡραία λίμνη, ὅπου ἔβρισκε τόσο καλὸ κυνήγι, καὶ νὰ τρέχει στὸ Μπλέκιγκεν, ὅπου δὲν εἶχε βρεῖ ἴσα-με τώρα οὔτε μιὰ κότα, οὔτε μιὰ χήνα, οὔτε ἕνα ἐλαφάκι. Ὁ θυμός της ἄναψε τόσο μέσα της, ὥστε εὐχήθηκε νὰ καταστραφοῦν οἱ ἀγριόχηνες ἔστω κι' ἂν δὲν τὶς ἔτρωγε αὐτή.

Ἐνῷ λοιπὸν ἡ ἀλεποῦ ἦταν τόσο θυμωμένη κι' ἔκανε ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἄκουσε ἕνα μικρὸ θόρυβο πίσω της καί, γυρίζοντας, εἶδε ἕνα κουνάβι ποὺ κυνηγοῦσε ἕνα μικρὸ σκίουρο, νὰ κατεβαίνῃ τρέχοντας ἀπὸ ἕνα πεῦκο ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν ἀλεπού. Κανένα ὅμως ἀπὸ τὰ ζῶα δὲν εἶδε τὴν κυρὰ-Μαριὼ ποὺ δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ τὴ θέση της, ἀλλὰ στάθηκε κεῖ καὶ παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον τὸ κυνήγι. Κοίταζε τὸν σκίουρο ποὺ πηδοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδὶ στὸ ἄλλο σὰ νἄταν πουλί. Κοίταζε καὶ τὸ κουνάβι ποὺ ἀνεβοκατέβαινε τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, σὰν νὰ ἦταν ἴσια μανόπατα.

«—Ἄχ, ἂν ἤμουν τόσο σβέλτη, ὅσο εἶναι τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δυό, συλλογιζόταν ἡ ἀλεπού, οἱ χῆνες κάτω δὲν θὰ κοιμόνταν τόσο ἥσυχα».

Ὅταν τέλειωσε τὸ κυνήγι καὶ πιάστηκε ὁ σκίουρος, προχώρησε ἡ κυρὰ Μαριὼ πρὸς τὸ κουνάβι, στάθηκε ὅμως δυὸ βήματα μακριὰ γιὰ νὰ τοῦ δείξει ὅτι δὲν ἐσκόπευε νὰ τοῦ ἁρπάξῃ τὴ λεία. Τὸ χαιρέτησε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ τὸ συγχάρηκε γιὰ τὴν ἱκανότητά του. Ἡ ἀλεποῦ τὰ εἶπε ὅλα πολὺ ὄμορφα, ὅπως τὰ λένε πάντα οἱ ἀλεπούδες· τὸ κουνάβι ὅμως μόλις καταδέχτηκε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ.

— Ἕνα μονάχα μοῦ φαίνεται παράξενο, ἐξακολούθησε ἡ ἀλεπού, πῶς ἕνας τέτοιος ἄξιος κυνηγὸς σὰν καὶ σένα καταδέχεται νὰ κυνηγάει σκιούρους, ἐνῷ ὑπάρχει καὶ καλύτερο κυνήγι.

Ἐδῶ ἡ ἀλεποῦ σταμάτησε καὶ περίμενε νὰ ἰδῇ τί θὰ τῆς ἀπαντήσῃ τὸ κουνάβι. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνο ἔτριζε μοναχὰ τὰ δόντια του χωρὶς νὰ λέῃ οὔτε μιὰ λέξη, ἡ κυρὰ-Μαριὼ ἐξακολούθησε:

— Εἶναι ἄραγε δυνατὸ νὰ μὴν εἶδες τὶς ἀγριόχηνες ποὺ βρίσκονται κάτω στὸ ποτάμι; Ἢ μήπως δὲν τολμᾶς νὰ κατεβῇς τὸ βράχο;

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀλεποῦ δὲν χρειάστηκε νὰ περιμένῃ ἀπάντηση.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΖΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κ'.

Ἔφτασαν στὸ λημέρι, ὅπου ὁ Βουκεφάλας τοὺς ὑποδέχτηκε μὲ γκαρίσματα.

— Χαιρετᾶ κι' αὐτὸς τὴ νίκη μας! εἶπε ὁ Μπέμπης. Τί ἔξυπνο ποὺ εἶναι τὸ ἄτι μου! Μοῦ κακοφαίνεται μόνο ποὺ δὲν χρειάσθηκε νὰ τὸ μεταχειρισθῶ στὸν πρῶτο μου ἄθλο.

—Ἐγὼ λέω μὴν γκαρίζει κι' ἀπὸ πεῖνα, εἶπε ὁ Φούσκας.

Κι' ἀφίνοντας τὸ ἀρνὶ στὰ χέρια τῆς Φεβρονίας, πῆγε στὴ σπηλιὰ κι'ἔφερε ἕνα μάτσο ξερόχορτα, ποὺ μὲ πολλὴ ὄρεξη τὰ μασσούλισε ὁ Βουκεφάλας.

Ἡ Φεβρονία ἔπαιζε μὲ ταρνί.

— Τί ἄσπρο ποὺ εἶναι, ἔλεγε, τί χαριτωμένο! Ἐγὼ λυπᾶμαι νὰ τὸ σφάξουμε.

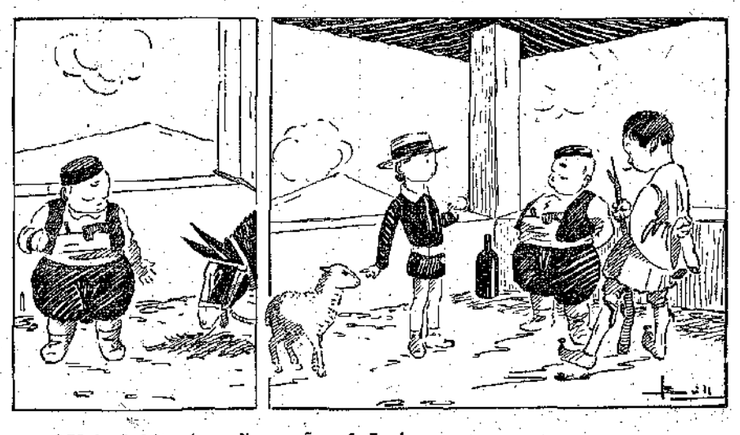

— Καὶ τί θὰ φάμε αὔριο; εἶπε ὁ Φούσκας.

— Θὰ βρεθῇ κάτι ἄλλο, ἀποκρίθηκε ἡ Φεβρονία, ποὺ δὲν τὸ πίστευε ἀκόμα πὼς θὰ λημέριαζαν κι' αὔριο στὸν Προφὴτ' Ἠλία.

Εἶχε θυμηθεῖ πάλι τὴ μάννα της καὶ τὸ ξύλο ποὺ τὴν περίμενε. Κι' ἄξαφνα τῆς ἦρθε μιὰ ἰδέα.

—Ἄχ, ἔκαμε, καπετὰν-Μπέμπη, καλέ μου ψυχοπατέρα! Μοῦ χαρίζεις ἐμένα αὐτὸ τὸ ἀρνί;

— Καὶ τί τὸ θέλεις, καλή μου ψυχοκόρη

— Νὰ τὸ πάω τῆς μάννας μου. Ἔτσι μόνο μπορεῖ νὰ τὶς γλυτώσω γιὰ τὸ πεντόδραχμο ποὺ τῆς ἔχασα.

— Μὴ λὲς ἀνησίες! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχιλήσταρχος. Καὶ πρῶτο ποὺ ἡ μάννα σου δὲν θὰ σὲ χτυπήσῃ, γιατὶ θὰ ἔχει νὰ κάνῃ μαζί μου. Ἔπειτα, τί εἶναι ἕνα παλιοαρνὶ μπροστὰ σ' ἐκεῖνα ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς δώσῃς ὕστερα;

— Πότε; ρώτησε ἡ Φεβρονία.

—Ὅταν θὰ μοιράσουμε τὰ λύτρα καὶ τὰ λάφυρα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τσακώσουμε κανένα, πρέπει νἄχουμε τὸ νοῦ μας. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀφήστε πιὰ τὶς κουβέντες καὶ κάνετε πάλι καραούλι. Ἐσύ, Φούσκα, ἐκεῖ. Ἐσύ, Φεβρονία, ἐδῶ. Καὶ τὰ μάτια σας τέσσερα! Ἔ, καὶ νὰ ξέπεφτε ὥς ἐδῶ κανένας Ἐγγλέζος περιηγητής!..

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΥΧΝΑ, κι' ἀπὸ χρόνια, μὲ τὸν τίτλο «Θρύψαλα» ἡ «Νέα Θρύψαλα», ἡ Διάπλασις δημοσιεύει κάτι ὡραῖα, σοφότατα κι' ἐξυπνότατα γνωμικά. Ὅλα ἔχουν ἀπὸ κάτω ἕνα ***Δ. Γρ. Κ.*** Κι' εἶναι τἀρχικὰ τοῦ συγγραφέα τους, τοῦ κ. Δημητρίου Γρ. Καμπούρογλου, τοῦ πολὺ γνωστοῦ λογίου, λογοτέχνη κι' ἱστοριοδίφη, ποὺ ἐσχάτως ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τὸν ἔκανε μέλος της τακτικό.

Σᾶς εἶπα κι' ἄλλοτε γιὰ τὴν Ἀκαδημία μας. Διαιρεῖται σὲ τρία τμήματα ἢ τάξεις, ποὺ καθεμιὰ θὰ ἔχῃ — γιατὶ δὲν συμπληρώθηκε ἀκόμα ὁ ἀριθμός,— ἀπὸ 20 τακτικὰ μέλη (χωριστὰ τὰ ἐπίτιμα καὶ τὰ ἔκτακτα:) τὴν Τάξη τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν, τὴν Τάξη τῶν Ἠθικοπολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ τὴν Τάξη τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν. Ἡ τελευταία αὐτὴ περιλαμβάνει καὶ τοὺς λογοτέχνες, ποιητὲς ἢ πεζογράφους. Κι' ὥς τώρα εἶναι τέσσερις: ὁ Κωστὴς Παλαμάς, ὁ Γεώργιος Δροσίνης, ὁ Ἀριστομένης Προβελέγγιος, (αὐτοὶ διορίσθηκαν ἐξαρχῆς ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση), καὶ ὁ Δημήτριος Καμπούρογλους, ὁ πρῶτος ποὺ μπῆκε μ' ἐκλογή. Ὑποψήφιοι μάλιστα μαζί του ἤμαστε ὁ Παῦλος Νιρβάνας κι' ἐγώ· (δὲν τὸ ζητήσαμε· ἡ Τάξη μᾶς ὑπέδειξε καὶ τοὺς τρεῖς.) Ἔκαμε ὅμως πολὺ καλὰ ἡ ὁλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας ποὺ ἐδιάλεξε τὸν Καμπούρογλου. Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ καὶ σὰν πρεσβύτερος καὶ σὰν ἀξιότερος. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο πρέπει νὰ ἐκλεχθοῦν καὶ μερικοὶ ἄλλοι πιὸ γηραιοί, π.χ. ὁ Μπάμπης Ἄγγινος κι' ὁ Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀκόμα καιρό.

Γιὰ τὴν ὥρα λοιπόν, αὐτοὶ οἱ τέσσερις εἶναι οἱ λογοτέχνες ἀκαδημαϊκοί μας. Κι' εἶναι βέβαια ἕνας κι' ἕνας. Ὤ, καὶ ποιὸς δὲν γνωρίζει τὰ ὀνόματά τους; Καὶ ποιὸς δὲν διάβασε ἔργα τους; Ὁ Δροσίνης μάλιστα ἔχει γράψει καὶ πολλὰ βιβλία γιὰ παιδιά. Μὰ κι' ὁ Παλαμὰς ἔχει ποιήματα προσιτὰ στὴν παιδικὴ ἡλικία (τὰ σχολικὰ ἀναγνωσματάρια εἶναι γεμάτα), κι' ὁ Προβελέγγιος. Ἂν πῆτε δὰ γιὰ τὸν Καμπούρογλου, ποιὸ παιδὶ δὲν ξέρει ἀπέξω τὴ Γριὰ μὲ τὸ καλάμι, τὸ Συναχωμένο βάτραχο καὶ τὸν Κισσὸ τὸν Ἕλληνα; Κι' αὐτά, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα, καὶ πεζὰ καὶ ποιήματα, ἔχουν πρωτοδημοσιευθεῖ στὴ Διάπλασι. Γι' αὐτήν, γιὰ τὰ Διαπλασόπουλα τἄγραψε, συνεργάτης πολύτιμος κι' ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο ποὺ ἱδρύθηκε τὸ περιοδικό μας. Καὶ τώρ' ἀκόμα τὸ στολίζει καὶ τὸ πλουτίζει μὲ τὸν ἀνεξάντλητο θησαυρὸ τῶν «Θρυψάλων» του.

Ἀλλά, καθὼς εἴπαμε, ὁ Καμπούρογλους δὲν εἶναι μόνο λογοτέχνης,— ποιητής, διηγηματογράφος, δραματικός· εἶναι καὶ ἱστοριοδίφης. Ἔχει γράψει τὴν «Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν» κι' ἕνα πλῆθος βιβλία ἱστορικά, μελέτες, μονογραφίες, ἄρθρα σὲ περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες ἀμέτρητα. Κι' ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ ὕλη, ποὺ τὴ μαζεύει σκυμμένος ἀπάνω σὲ παλιὰ βιβλία καὶ κιτρινισμένα χειρόγραφα, ἐμπνέεται καὶ τὰ λογοτεχνικά του ἔργα, ποὺ γι' αὐτὸ ἔχουν διπλὴ ἀξία. Π: χ: ἡ «Νεράϊδα τοῦ Κάστρου» εἶναι ἕνα δράμα ποὺ ζωντανεύει τὴν Ἀθήνα ὅπως ἦταν τὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας. Ἔ, μόνο ὁ Καμπούρογλους μποροῦσε νὰ τὸ γράψῃ, γιατὶ μόνο αὐτὸς ξέρει ἔτσι καλὰ τὴν παλιὰ Ἀθήνα, τὴν ἱστορία της, τὰ ἤθη της, τὰ ἔθιμά της, ὅλα, ὥς τὰ ρούχα ποὺ φοροῦσαν τότε οἱ Ἀθηναῖοι, ὥς τὰ ἔπιπλα ποὺ εἶχαν στὰ σπίτια τους, ὥς τὰ φαγιὰ καὶ τὰ γλυκίσματα ποὺ ἔφτιαναν κι' ὥς τὰ παιχνίδια ποὺ ἔπαιζαν στὶς συναναστροφές τους. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ μυθιστόρημα «Ἀττικοὶ Ἔρωτες», ὅπου μὲ ποιητικὴ ἔξαρση μὰ καὶ μὲ ἱστορικὴ ἀκρίβεια, ὁ Καμπούρογλους μᾶς διηγεῖται τὴ ζωὴ τοῦ Μπάϋρον στὴν Ἀθήνα, ὅταν ὁ μεγάλος ποιητὴς ἦλθε δῶ νεότατος κι' ἀγάπησε τόσο ἰδανικά, τόσο εὐγενικά, τὴ μικρὴ ἐκείνη Θηρεσία Μακρῆ, τὴν περίφημη «Κόρη τῶν Ἀθηνῶν». Αὐτὸ λοιπὸν εἶν' ἕν' ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Καμπούρογλου καὶ τῆς Λογοτεχνίας μας γενικά. Οἱ μεγαλύτεροι μάλιστα ἀπὸ σᾶς μποροῦν ἄφοβα νὰ τὸ διαβάσουν. Δὲν εἶναι ἀπὸ τἀπαγορευμένα...

Καὶ πόσα ἄλλα ἔχει γράψει ἀκόμα ὁ ἀνεξάντλητος κι' ἀκούραστος αὐτὸς συγγραφέας! Μὰ μήπως ἔκαμε ἢ κάνει καὶ τίποτ' ἄλλο, πενήντα τώρα χρόνια; Ὅλο γράφει κι' ὅλο τυπώνει. — Ἀ, ὄχι, κάνει καὶ κάτι ἄλλο: Κάνει κι' ἐκδρομές. Εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους πεζοπόρους μας· εἶναι ὁ «Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς»! Τὴν τριγυρίζει καὶ τὴν περιγράφει. Ἕναν καιρὸ μάλιστα τὸν ἀκολουθοῦσα κι ἐγώ, μὲ μερικοὺς ἄλλους φίλους, στὶς ὡραῖες αὐτὲς πεζοπορίες, καὶ πρέπει νὰ πῶ πὼς πέρασα κοντά του, μέσ' στὴν ἀττικὴ φύση, τὶς ὡραιότερες ὧρες τῆς ζωῆς μου. Γιατ' εἶναι καὶ σύντροφος μοναδικὸς ὁ Καμπούρογλους: εὐθυμότατος, ζωηρότατος, ἐξυπνότατος καὶ προθυμότατος... μέχρι θυσίας. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ πὼς μιὰ φορά, σ' ἐκδρομή, ἔβγαλε τὸ ἐπανωφόρι του νὰ μὲ σκεπάσῃ, γιατὶ τοῦ φάνηκε πὼς κρύωνα... χωρὶς νὰ τὸ λέω. Καὶ μι' ἄλλη φορὰ ποὺ μ' ἄκουσε νὰ πῶ: «ἄχ, αὐτὴ τὴ στιγμὴ πῶς ἤθελα λίγο σταφύλι!», σηκώθηκε, χάθηκε καὶ σὲ λίγη ὥρα γύρισε κεῖ ποὺ καθόμαστε μ' ἕνα ἔξοχο τσαμπὶ σουλτανίνα!

Ὅταν εἶναι μὲ παρέα, ὁ Καμπούρογλους κάνει κέφι θαυμάσιο καὶ λέει τὰ ὡραιότερα πράγματα τοῦ κόσμου. Τὸ ἴδιο κι' ὅταν γράφῃ. Καὶ στὶς ἱστορικὲς μελέτες του ἀκόμα βρίσκει κανεὶς εὐφυολογίες. Εἶν' ἕνα ἀπὸ τὰ δροσερότερα «ἀττικὰ πνεύματα» τῆς ἐποχῆς μας. Κι' ὅσο ἀξίζει σὰ συγγραφέας, ἀλλὸ τόσο ἀξίζει καὶ σὰν ἄνθρωπος, — πρᾶγμα πολὺ σπάνιο ἀνάμεσα στοὺς λογίους, ποὺ οἱ περισσότεροι εἶναι δύσθυμοι, ἀπαισιόδοξοι, κατσούφιδες, γρινιάριδες. Ὁ Καμπούρογλους τὸ ἐναντίο: Ὅσο μελαγχολικὸς κι' ἂν εἶσαι, ἅμα τὸν ἴδῃς καὶ μιλήσῃς λίγο μαζί του, θὰ εὐθυμήσῃς, θὰ πάρῃς θάρρος, θὰ ἐλπίσῃς. Ἄνθρωπος τελοσπάντων.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἡ μικρή, εὐχαριστημένη πάντα, ξανάρχιζε τὶς δουλειές της. Εἶχε τόσο πολλές: νὰ καθαρίσει τὰ χόρτα, νὰ σηκώσει τὸ τραπέζι, νὰ ξεπλύνει τὰ πιάτα...

Καὶ τἄβγαζε ὅλα πέρα μὲ τόση προθυμία κι' ἐξυπνάδα, ὥστε ἡ κυρὰ-Γρίπω ἔμεν' ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν οἰκονομικὴ αὐτὴ καὶ φιλόπονη ὑπηρέτρια καὶ τὴν καλομεταχειριζόταν.

Μὰ κι' οἱ πελάτες εἶχαν συμπαθήσει τὸ καλόβολο αὐτὸ κοριτσάκι, ποὺ τραγουδοῦσε ἀράπικα τραγούδια κάνοντας τὶς δουλειές του, καὶ κοίταζαν πῶς νὰ τὸ ξελαφρώνουν ἀπὸ τὶς πιὸ βαρειὲς ἀγγαρεῖες.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ σφουγγάριζε μὲ τὶς δυὸ σκληρὲς βούρτσες τὴν κάμαρα τοῦ Ποὺμ-Πούμ, ἐκεῖνος μπῆκε μέσα. Εἶδε πόσο κοπίαζε τὸ κορίτσι σ' αὐτὴ τὴ σκληρὴ δουλειὰ καί, μὲ τὸ συνηθισμένο του κέφι, τῆς εἶπε:

— Τρά. λά, λά! Μαμ'ζὲλ Ἰσλέ, θαρρῶ πὼς κουραστήκατε!

—Ὄχι, κύριε Ποὺμ-Πούμ, ἀποκρίθηκε ἡ ὑπομονητικὴ Ἀφρικανούλα.

Μὰ ὁ Ποὺμ-Ποὺμ τὴν κοίταξε γελαστὸς καὶ τῆς εἶπε:

— Μὲ τὸ παρντόν, μαμ'ζέλ!.. Ἰδρώσατε καὶ ξεφυσᾶτε σὰν σιδερόδρομος... Τόσος κόπος βλάπτει τὴν ὑγεία καὶ νὰ τὸ ξέρετε!

Ἡ Ἰσλὲ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ γιὰ ν' ἀπαντήσει:

— Κι' ὅμως πρέπει γίνει πάτωμα καθαρό!

Τότε ὁ παλιάτσος προχώρησε σκύβοντας καὶ λιγώντας, πῆρε ἕνα ὕφος εὔθυμο καὶ μὲ μιὰ ὑπόκλιση τῆς εἶπε:

—Ἂν ἔχετε τὴν καλοσύνη, μαμ'ζὲλ Σοκολάτα, (ἔτσι ἔλεγε τὴν Ἰσλὲ ἐξ αἰτίας τοῦ χρώματός της,) μοῦ δίνετε τὶς βούρτσες σας ἕνα λεπτό; Μονάχα ἕνα λεπτό!

Ἡ Ἰσλὲ δὲ μποροῦσε ν' ἀντισταθεῖ στὴ χαριτωμένη παράκληση τοῦ ἀγαθοῦ παλιάτσου. Ἔβγαλε τὶς βούρτσες ἀπὸ τὰ πόδια της, ὅπου τὶς εἶχε περασμένες μὲ τὰ λουριά τους, καὶ τοῦ τὶς ἔδωσε.

Εὐθὺς ἐκεῖνος τὶς φόρεσε κι' ἄρχισε νὰ σφουγγαρίζει γρήγορα-γρήγορα καὶ ρυθμικά, σὰ νἄκανε γυμναστική, καὶ συγχρόνως ἔλεγε τὰ συνηθισμένα του ἀστεῖα.

Ἡ Ἰσλὲ βρῆκε διασκεδαστικότατο αὐτὸ τὸ θέαμα κι' ἔτρεξε νὰ φωνάξει καὶ τὸ Μοκοκὸ νὰ τὸ ἀπολαύσει.

Ὅταν ὁ Ποὺμ-Ποὺμ εἶδε ὅτι τὸ πάτωμα ἦταν καθαρισμένο, τίναξε μὲ τὰ πόδια του τὶς βούρτσες, τὶς ἔπιασε καὶ τὶς δυὸ στὸν ἀέρα, ἔκανε μιὰ τριπλὴ στροφὴ στὰ τακούνια του κι' εἶπε:

—Ἕτοιμο!

Ὁ Μοκοκὸ κι' ἡ Ἰσλὲ εὐχαρίστησαν τὸν καλὸ Ποὺμ-Ποὺμ καὶ κεῖνος βγῆκε χοροπηδώντας.

Τότε τὰ δυὸ παιδιὰ ἔστρωσαν ἕνα χαλὶ στὸ καθαρὸ πάτωμα, κάθησαν ἀπάνω κι' ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν, καθὼς ἔκαναν πάντα ἅμα ἡ Ἰσλὲ τελείωνε τὶς δουλειές της.

— Φτωχή μου Ἰσλέ, ἔλεγε ὁ μικρὸς πρίγκιπας, ἐγὼ λυπᾶμαι βλέπω δουλεύεις ἔτσι σὰ σκλάβα ἐσύ, κόρη μεγάλου μάγου Μαμοῦ.

— Μπά! ἔκαμε ἡ μικρή, δείχνοντας τὸ γυαλιστερὸ πάτωμα. Ἐγὼ ὄχι κουράζομαι, δουλεύει καλὸς Ποὺμ-Ποὺμ!

Ὁ Μοκοκὸ κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ὄχι, εἶπε, αὐτὸ ὄχι κρατήσει πολὺν καιρό! Ἐγὼ ἔγραψα γράμμα στὸ βασιλιά, καὶ γρήγορα ἐκεῖνος διατάξει Πατατούκα βγάλει ἐμᾶς ἀπ' ἐδῶ, ποὺ εἴμαστε φυλακισμένοι!

Ἡ Ἰσλὲ ὅμως δεν εἶχε καὶ τόση πεποίθηση στὶς προσδοκίες τοῦ Μοκοκό. Μὰ δὲν φανέρωσε τοὺς φόβους της, ἀλλὰ σηκώθηκε ξαφνικὰ καὶ εἶπε:

—Ἐμπρός, Μοκοκό, ἔρχεται νύχτα κι' ἔχω κι' ἄλλες δουλειές. Πήγαινε, γιατὶ κυρὰ-Γρίπω μαλώνει!

Ὁ μικρὸς πρίγκιπας ὑπάκουσε γιὰ νὰ μὴ γίνει αἰτία νὰ μαλώσουν τὴ φίλη του. Μὰ καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα, στάθηκε μιὰ στιγμὴ κι' εἶπε στενάζοντας:

—Ἄχ, Ἰσλέ, ἐγὼ ἀρχίζω νὰ πεθυμάω Ἀκουτονάρ, ὅπου ὅλοι περνούσαμε ὡραῖα. Ἐδῶ Παρίσι κακό, δουλειὰ πολλὴ καὶ φυλακή. Ἐδῶ δὲν εἶμαι πιὰ βασιλιάς, Ἰσλέ!

Ἡ μικρὴ φαίνεται πὼς εἶχε κι' αὐτὴ τὶς ἴδιες θλιβερὲς σκέψεις. Μὰ ἤθελε πάντα νὰ δίνει κουράγιο στὸ φίλο της καὶ φώναξε χαρωπά:

— Μπά! θὰ ξαναπάμε!

— Πότε; ἔκαμε λυπημένα ὁ Μοκοκό.

Καὶ βγῆκε, χωρὶς νὰ πεῖ τίποτ' ἄλλο.

Μόλις ἔμεινε μόνη, ἡ μικρὴ ἄρχισε εὐθὺς νὰ συγυρίζει καὶ νὰ βάζει στὴ θέση τους τὰ ἔπιπλα. Εἶχε σκύψει μπροστὰ στὴ μεγάλη πόρτα τοῦ μπουφφέ, ὅταν ἄκουσε πίσω της ἕνα γνωστὸ περπάτημα.

— Μπά! ἔκαμε, κοιτάζοντας μὲ τρόπο. Ὁ κ. Πατατούκας!.. Καιρὸ ποὺ εἶχε νἀρθεῖ!

«Ἡ Ἰσλὲ εἶχε τόσο πολλὲς δουλειές...»
(Σελ. 176, στ. γ΄.)

Πίσω ἀπὸ τὸν «καθηγητὴ» ἐρχόταν ἡ κυρὰ-Γρίπω, κρατώντας τὴ λάμπα ἀναμμένη, γιατὶ εἶχε πιὰ νυχτώσει.

Τί ἔγινε τότε μέσα στὸ πονηρὸ κεφαλάκι τῆς Ἰσλέ; Ἡ μικρή, ἀπὸ τοὺς παράξενους τρόπους τῆς ξενοδόχισσας καὶ τοῦ Πατατούκα, κατάλαβε ὅτι θἄλεγαν κάτι ποὺ θὰ ἦταν σπουδαῖο. Κρύφτηκε λοιπὸν εὔκολα πίσω ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ μπουφφὲ κι' ἄκουσε τὴν ἀκόλουθη συνομιλία:

—Ὅπως νἆναι, κύριε Πατατούκα, ἔλεγε μὲ ἄσχημο κέφι ἡ κυρὰ Γρίπω, πρέπει ἐπιτέλους νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφαση γι' αὐτὰ τὰ παιδιά· Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κρατῶ αὐτὸ τ' ἀγόρι φυλακισμένο, ἀφοῦ δὲν θέλει. Δὲν εἶμαι δεσμοφύλακας ἐγώ!

— Νομίζω ὅτι πληρώνεστε γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, εἶπε μ' ἀξιοπρέπεια ὁ Πατατούκας, ὥστε δὲν ἔχετε λόγο νὰ παραπονιέστε!

Ἡ γριὰ σήκωσε τὰ χέρια της ψηλά.

— Νὰ σᾶς πῶ, κύριε Πατατούκα! Μ' ἀρέσει ὁ παράς, μὰ πρῶτ' ἀπ' ὅλα θέλω τὴν ἡσυχία μου· Λοιπόν, μυρίζομαι ὅτι θἄχω φασαρίες μ' αὐτὰ τ' ἀραπάκια... Οἱ πελάτες μου τ' ἀγαποῦνε πολὺ κι' ἀρχίζουν νὰ ὑποπτεύονται ὅτι κάτι λάκκο ἔχει ἡ φάβα. Ὁ κύριος Αὔγουστος μοῦ τόπε ξάστερα χτές: Δὲ ντρέπεσαι, μοῦ λέει, νἀνακατεύεσαι στὶς βρωμοδουλειὲς τοῦ Πατατούκα; Ἄ, νὰ σᾶς χαρῶ, δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξη νὰ μπεῖ στὸ κατάστημά μου ἡ ἀστυνομία!..

Ὁ Πατατούκας ἄρχισε νὰ ξύνει τὴ μύτη του, σκεπτικός:

— Διάβολε!

Μὰ ἀφοῦ συλλογίστηκε κάμποσο, χτύπησε δυνατὰ τὸ χέρι του στὸ τραπέζι κι' εἶπε:

— Νὰ μοῦ κάνουν τὴ χάρη αὐτοὶ οἱ τενεκέδες! Τοὺς πληρώνω κι' αὐτοὺς γιὰ νὰ βουλώνουν τὸ στόμα τους! Τάχα πὼς κάνουν τὸν καθηγητὴ στὸ παιδί, ἔγιναν κι' αὐτοὶ συνετκίροι μου στὴν ἐπιχείρηση. Δὲ μποροῦν νὰ βγάλουν τσιμουδιά!

Μὰ ἡ γριὰ δὲ θεωροῦσε τελειωμένη τὴν ὑπόθεση.

— Δὲ θέλουν πιὰ τὰ χρήματά σας, εἶπε. Λὲν ὅτι τὰ βασανίζετε τὰ παιδιά, ἐνῶ σᾶς τἄδωσαν γιὰ νὰ τὰ μορφώσετε.

Καὶ πάλι ὁ κὺρ-Πατατούκας βάλθηκε νὰ ξύνει τὸ κεφάλι του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΜΑΞΙ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

Ὥρα προσμένει, μοναχή,
ἡ ἅμαξα κάτ' ἀπ' τὴ βροχὴ
καὶ δὲν τὴ μέλει·
κ' εἶναι σὰ νὰ τὴν τυραννᾶ
πιότερο ἡ ξένη ἡ γειτονιὰ
ποὺ δὲν τὴ θέλει.

Τέλογατάκια της, σιμά,
κάτω ἀπ' τὸν ἴδιο μουσαμά,
κάνουν καρτέρι·
στὸν τόπο αὐτὸν τὸ θλιβερὸ
πράμμα δὲ μένει, ἀπὸ καιρὸ
νὰ τὸ χουν ταῖρι.

Γρίλλιες δὲν εἶναι, μήτ' αὐλές,
περιπλοκάδες ρυγηλές·
δὲν ἔμεινε ἕνα
ἀπ' τὰ φανάρια στὴ σειρὰ
—μὲ τὰ δυὸ μπρούντζινα φτερὰ
τὰ σταυρωμένα.—

Τἀνώφλια ἐπέσαν κι' οἱ ἀγκωνές,
κ' οἱ ἀνεμοσέραστες, στενές,
οἱ γαλαρίες·
κ' ἔφυγαν ἔντρομες, πολλές,
οἱ Ἀνάμνησες, σὰν τὶς παλιὲς
σεμνὲς κυρίες.

Ἄδεια βιττώρια καὶ φτωχή,
πάρε μου ἐμένα τὴν ψυχή,
πάρε με ἐμένα
γιὰ ταξειδιώτη σου, κι' εὐθὺς
πάμε ὅθε κίνησες νἀρθῇς,
—στὰ περασμένα.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΟΡΦΑΝΗ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 61]

Χρόνια τὸν πόνο φεύτηκε
στῆς πίκρας τὸ ποτήρι
καί, μόλις βγῆκε στῆς ζωῆς
τὄμορφο παραθύρι

Κι' ἄρχισ' ὀνειροφάνταχτα
χρυσᾶ νὰ χτίζῃ κάστρα,
ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε
καὶ σβύσαν ὅλα τἄστρα.

Καὶ τώρα ἡ αὔρα σιγὰ μιλεῖ
στὰ λούλουδα θλιμμένα . . .
Αἰώνια νύχτα ἂν σκέπασε
τὴν ὅμορφη παρθένα,

Μὰ ἡ ψυχή της χαρωπὰ
πετᾷ μὲ δίχως πόνο,
νὰ γειτονέψῃ στοῦ Θεοῦ
τὸ φωτεινὸ τὸ θρόνο.

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 22 καὶ 23]

Α'.

Εἴμαστε μιὰ τρελοπαρέα, διαλεχτοὶ ἕνας κι' ἕνας καὶ ἀκούραστοι σὲ παιχνίδια. Κάθε μέρα ἐφευρίσκαμε καὶ ἀπὸ ἕνα νέο παιχνίδι ἢ τροποποιούσαμε κανένα παλιὸ καὶ τὸ κέφι μας κορύφωνε. Εἴμαστε ὅμως καὶ μονιασμένοι καὶ σύμφωνοι πάντα. Στάνια φιλονεικούσαμε. Καλὰ παιδάκια τελοσπάντων.

Κάποιο φεγγάρι, θυμᾶμαι, εἴχαμε ριχτεῖ ὅλοι μὲ τὰ μούτρα στὰ περιπετειώδικα μυθιστορήματα τοῦ Βὲρν κ. ἄ. Μᾶς εἶχε πιάσει ψύχωση. Καὶ ὅταν τὸ βραδάκι βγαίναμε νὰ παίξουμε λίγο κανένα κυνηγητὸ ἢ κρυφτό, ἄκουγες νὰ φωνάζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ ὀνόματα ἡρώων ποὺ εἴχαμε διαβάσει. Τί γινόταν ! . . . Τρελοκομεῖο σωστό. Καὶ ἡ φαντασία μας εἶχε φουντώσει τόσο πολὺ ποὺ ἀποφασίσαμε νὰ τή. . . χρησιμοποιήσουμε !

Κάποια μέρα — χειμώνας ἦταν —ποὺ καθόμαστε μέσα, γύρο ἀπ' τὴ σόμπα,— ὄχι γιατί φοβόμαστε τὸ κρύο, μπά, Θεὸ; φυλάξοι ! «ποῦ τὰ κολλᾶει κρύο τὰ παλιόπαιδα!» λέγανε οἱ μαμμάδες μας, ἀλλὰ γιατὶ ζοφοβόμαστε τὴν τιμωρία : μᾶς εἶχαν ἀπαγορέψει ρητὰ νὰ βγοῦμε ὄξω,—ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ καθόμαστε ἀμίλητοι σχεδόν, μελαγχολικοὶ καὶ δὲν ξέραμε τί νὰ ποῦμε, δὲ θυμᾶμαι ποιὸς ἀπὸ τὴν παρέα ἔριξε σὰ βόμβα τὴν ἰδέα νά... γράψουμε καὶ μεῖς ἕνα μυθιστόρημα ! Τί ἐνθουσιασμὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἔπιασε ! 'Ακολούθησαν χειροκροτήματα, ζητωκραυγές, φασαρία . . .

Καὶ κεῖ μέσα στὴ ζεστὴ κάμαρα, ποὺ ἡ νύχτα εἶχε ἀρχίσει νὰ διώχνει τὸ φῶς, κανονίσαμε τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐργασίας.

Πρός . . . ἀποφυγὴν φασαρίας καὶ παρεξηγήσεων, ὡρίσαμε ἕνα πρόεδρο, τὸ Νίκο, ποὺ πήγαινε κιόλας στὴν Α' Γυμνασίου, γιὰ νὰ κανονίζει τὰ ζητήματα . . . τῆς ὕλης. Ὡς τόπος συνεργασίας ὡρίστηκε τὸ γραφεῖο τοῦ «προέδρου». Αὐτός, σὰ μοναχόπαιδο ποὺ ἦταν, εἶχε δικό του γραφεῖο, ξεχωριστό. Θυμᾶμαι ποὺ καμμιὰ φορὰ ἡ μαμμά του πατώντας ἀθόρυβα, ἔλεγε σιγά: «ὁ γιός μου μελετᾶει.» Καὶ ἀκούγοντάς την κανεὶς ποὺ δὲν ἤξερε θἄλεγε πὼς αὐτὸς ὁ «γιός» διαβάζει γιὰ νὰ πάρει τοὐλάχιστο τὴν «ἄδεια τοῦ δικηγορεῖν».

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, σὰν πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε, ταξιδέψαμε ὅλοι σὲ κόσμους μυθιστορηματικούς... Τὴν ἄλλη μέρα, ψωνίσηκαν τὰ «ὑλικὰ» τοῦ μυθιστορήματος : δεκάρια κόλες, πένες, μελάνια, στυπόχαρτα «ἐν ἀφθονίᾳ» (καὶ ἂν ἐπρόκειτο νἀντιγράψουμε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Ντοστογιέφσκυ, θἄφταναν καὶ θὰ περίσσευαν). Κι' ὡρίσαμε γιὰ γραφέα τὸ Ντίνο ποὺ ἔγραφε γρήγορα καὶ καθαρά.

Τὸ τραπέζι κυκλώθηκε πυκνὰ ἀπὸ τοὺς συνεργάτες. Ὁ μικρὸς γραφέας περίμενε μὲ τὴν πένα βουτημένη. Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἔπρεπε νὰ βρεθεῖ ὁ τίτλος. Νομίζαμε πὼς ἀπ' αὐτὸν ἐξαρτόταν τὸ πᾶν. Τὸ ζήτημα αὐτὸ μᾶς ἀπασχόλησε δυὸ ὧρες ! Ἔγιναν πολλὲς προτάσεις. Ὁ ἕνας ἔλεγε νὰ τ' ὀναμάσουμε «ὑπὸ τὰ ἐλαιόδενδρα», ἄλλος ἐπρότεινε «ὑπὸ τὸς πορτοκαλλέας.» (Περίεργο ! Γιατί καλὰ καὶ σώνει θέλαμε κάτι «ὑπό;») Ἡ Λουλούκα, μιὰ ρωμαντικὴ καὶ μελαγχολικὴ μικρούλα, ἐπρότεινε νὰ τὸνομάσουμε: «τὸ μαγεμμένο περιβόλι». Ὁ Παντελῆς— ἕνας παίδαρος ἴσαμε κεῖ πάνω—πρότεινε: «ὁ μυστηριώδης ξιφομάχος». Κι' ἐγὼ θυμᾶμαι, ἐπρότεινα τὸν τίτλο : «Ψηλὰ στάσέρια» (τί θὰ γινόταν ὅραγε ἐκεῖ ;) Μὰ ὅλα αὐτὰ ἀπορρίφτηκαν γιατὶ δὲν εἶχαν τὴν πλειοψηφίαν.

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 25]

Φθινοπωριάτικο δειλινό· ὁ ἥλιος μελάγχολα τὶς στερνές του ἀχτίνες ρίχνει στὴ γῆ, κι' ἕνα ἐλλαφρὸ ἀεράκι κάνει τὰ δέντρα νἀποτινάζουν, ἄθελα, τὴν κιτρινή τους φορεσιά . . .

Λούλουδα δὲν ἀνθίζουν στὸν κῆπο πιά. Πάνε τὰ ρόδα τὰ φαντοχτερὰ κι' οἱ μυριόχρωμοι παντσέδες· κάποιο ἄδρατο δρεπάνι τοὺς μενεξέδες καὶ τὰ κρίνα θέρισε, Τώρα νἀπογυμνώνονται τὰ δέντρ' ἀρχίσαν, ἐνῷ τἀγέρι δῶθε κεῖθε τὰ φύλλα τους σκορπᾶ ποὺ μελαγχολικὰ θροοῦνε, ἀγγέλλοντας παντοῦ τοῦ χειμῶνα τὸν ἐρχομὸ καὶ μαζί του τὴν ἐρημιά, τὴ θλίψη.

Ὦ, τί μελαγχολικὸ ποὺ εἶναι τὸ φθινοπωριάτικο δειλινό !...

Ἕνα ἄλικο τριαντάφυλλο καμαρώνει ἀκόμα στὸ ἐρημωμένο παρτέρι. Ἡ γέρικη τριανταφυλλιά, περήφανη γιὰ τὸ στερνό της ρόδο, τὸ κουνιέι θριαμβευτικά, ἐκθέτοντάς το ἔτσι ἀσυλλόγιστα στὸ βραδυνὸ ἀγεράκι...

Μιὰ πολύχρωμη πεταλούδα κοντά του πηγαίνει, τοῦ λέει δυὸ λόγια καὶ φεύγει, γυρίζοντας σὲ λίγο νὰ διώξῃ μιὰ ἀνυπόφορη μέλισσα, ποὺ δὲν ἐννοεῖ ἥσυχο νὰ τἀφίσῃ...

Ὅμως, τὸ μυρισμένο ἀγεράκι ἐλαφρὰ φυσᾶ καὶ δυὸ ματωμένα ροδόφυλλα σωριάζουνται στὴ γῆ, στριφογυρίζουν λίγο κι' ὕστερα πλέκονται σὲ κάτι ξερὰ κλαδιά. Ἡ μέλισσα ἔφυγε τρομαγμένη, κι' ἡ πεταλούδα ἡ πολύχρωμη ἀπομακρύνθηκε, ρίχνοντάς του μιὰ θλιβερὴ ματιά. Τώρα, μόνο κι' ἔρημο, ξεψυχᾶει ἀθόρυβα στὸ ἐλαφρὸ φύσημα τἀγέρα.

Τὸ στερνὸ ροδοπέταλο πέφτει ἀπαλὰ στὴ γῆ· ὅλα σωπαίνουν. Καὶ στὸ κυπαρίσσι τὸ ψηλὸ ἕνα πουλάκι τονίζει κάποιο λυπητερὸ τραγούδι, θλιβερὸ μοιρολόγι στοῦ ρόδου τὸ θάνατο . . .

Μάγισσα

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 32]

Ἕνας χωριάτης μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὶς τσέπες γεμάτες δολλάρια, μὲ τὸ στόμα γεμάτο χρυσὰ δόντια καὶ μὲ τὸ μυαλὸ γεμάτο φαντασία καὶ μεγαλομανία.

Κοντὰ σταλλα, εἶχε μάθει στὴν ξενητειὰ ποὺ γύριζε, νὰ μιλῇ ὄχι πιὰ τὰ χωριάτικα ποὺ ἤξερε καὶ οἱ φτωχοὶ συγχωριανοί του, ἀλλὰ τὰ καλά, νὰ ποῦμε, ἑλληνικὰ ποὺ μιλοῦσαν οἱ πλούσιοι στὶς πρωτεύουσες. Κι' ἦταν μάλιστα πολὺ περήφανος γι' αὐτὸ καὶ τῶλεγε σ' ὅλους μέσα στὸ χωριό.

Κι' ἔτσι, μιὰ μέρα ποὺ περπατοῦσε ἀπάνω-κάτω ἔξω ἀπ' ἕνα μαγαζί, καὶ κάποιος χωριάτης, παλιὸς φίλος του, τὸν ρώτησε : «τί κάνεις αὐτοῦ, κὺρ-Σπύρο ;»— «τί πρόστυχα ποὺ μιλεῖ» συλλογίστηκε ὁ νεόπλουτος· καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ στόμφο γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν ὅλοι :

«—Μεταφέρομαι, κύριε!»

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸν Διαγωνισμὸ Ἐκθέσεως, ἕνας μαθητής :

— Κύριε καθηγητά, ξέχασα τὴν ἐπιγραφή· νὰ τὴ βάλω στὸ τέλος ;

(Γεγονός) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*

***

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Τάκη ;

— Ψάχνω, μαμμά, νὰ βρῶ τί μέρα πέφτει φέτος ἡ Μεγάλη Παρασκευή.

Νάρκισσος

***

Γιὰ κάποιον μεγάλο πολεμιστή, μπροστὰ στὴ μικρὴ Φιφή, ἔλεγαν πὼς δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ φόβος.

Καὶ τὸ κοριτσάκι μὲ ἀπορία :

— Γιατί δὲν ρωτοῦσε κανέναν ἄλλον, νὰ μάθῃ ;

(Γεγονός) *Μέγας Ἀλέξανδρος*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 225ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 6 Μαρτίου 1926 πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσσας Μαρτίου, Ἀπριλίου, Μαΐου 1926 δημοσιευθεισῶν 213 Πν. Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀρίθμοὶ σημαίνουν : ὁ *πρῶτος* τὰς εὑρεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ *δεύτερος* τὰ Ἔδοσημα Λύσεων καὶ ὁ *τρίτος* τὰ Ἔδοσημα Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τοῦ 1926, Κεφ. Ε', § 25.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 κι' ἔξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νἀγοράσουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσσως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1926 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν δέκα (10) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νἀγοράσουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. ("Ἰδε καὶ Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ, τοῦ 1926, Κεφ. Γ', § 6 καὶ 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἴβάν, 202, 21, 7.

Ἰσότιμοι : Ἐλενίτσα Ἀντωνιάδου, 198, 20, 7. Σκανδαλιάρα, 192, 20, 7. Μηλολόνθη, 203, 21, 7. Ἰδεαλίστρια, 193, 20, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Νίκη, 176,18,7. Ἀρχοντοπούλα,186,19,7

Ἰσότιμοι: Μάγισσα, 187,19, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Νιόβη, 164, 17. 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Πόνου Δάκρυ, 126, 13, 6. Ζενιθ, 123, 13, 6. Ἀνδρομάχης τῆς Ἀττικῆς, 114,12,7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Διάνα, 103, 11, 5. Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, 36, 4, 4.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἐτῶν ἕως 15)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κεφαλωνιτάκι, 192, 20, 7.

Ἰσότιμοι : Διαβολεμένο Ροδιτάκι, 190, 19, 7. Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, 194, 20, 7. Ταρδίφ, 181, 19, 7. Ἀττικὴ Αὐγή, 201, 21, 7. Τσούχτρα, 202, 21, 7. Οὐραγοτάγκος, 196, 20, 7. Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, 189, 19, 7. Φωτεινός, 173, 18 7. Ἑλληνικὸν Ἴδεῶδες, 188, 19, 7. Σκλαβωμένη Ἴμβρος, 197, 20, 7. Ἰμογένη, 191, 20, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἐρασμος, 165, 17, 7. Ἀθανάσιος Ε. Μίχας, 163, 17, 7.

Ἰσότιμοι : Γεώργ. Σ. Καρακαλᾶς, 150, 15, 7. Μαρουσιωτάκι, 153, 16, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἰωάν. Σαμοθράκης, 140, 14, 6. Σεφολά, 141, 15, 6. Ξακουστὸς Βιολιστής, 143, 15, 7.

Ἰσότιμοι : Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, 134, 14, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Μέλισσα, 127, 13, 7. Ἀρίων, 115, 12, 7. Ἄγγελος, 101, 11, 7. Γλυκὸ Χαμόγελο, 103, 11, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Ἀγρίμι,

20, 2, 1. Φελλαχάκι, 31, 4, 2. Σμυρνιωτάκι, 83, 9, 5. Σοφία Δ. Βλαχάκη, 14, 2, 1. Τζοκόντα, 60, 6, 6. Κεραυνός, 90, 9, 7. Ἀριστοκρατίσσα, 44, 5, 4. Φουγκουγιασμένη Θάλασσα, 5, 1, 2. Ἐλπὶς τῶν Σκλόβων, 23, 3, 1. Ζουλέικα, 17, 2, 1. Ἀνθισμένο Ρεῖκι, 4, 1, 1. Λίβιος, 4, 1, 1. Ἀεράκι τῆς Πόλης, 55, 6, 3. Συρκούφ, 56, 6, 2. Ἀρσακειάς, 34, 4, 4. Ἀνδρεῖος Πολεμιστής, 16, 2, 2. Ἐξερευνητὴς τοῦ Μεξικοῦ, 6, 1, 1. Βιολέττα τοῦ Βουνοῦ, 77, 8, 7. Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας, 5, 1, 1. Σταυραετός, 77, 8, 6. Ἄσπρος Παλάτσος, 76, 7, 5. Μυοσωτίς, 52, 6, 7.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Πορφυρίς, 137, 14, 5.

Ἰσότιμοι : Ἀγνούλα, 187, 19, 7. Φιφὴ 1. Σταυροπούλου, 165, 17, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀννίβας, 89, 9, 4.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κουτορνίθι, 64, 7, 3. Μικρὸς Σοφός, 56, 6, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Λυκόσκυλος, 48, 5, 5. Ἑλληνόπαις, 2, 1, 1. Υἱὸς τῆς Νυκτός, 8, 1, 2. Κοκκινόσκουφη, 34, 4, 3. Διπλωμάτης, 4, 1, 1. Συρανώ, 42, 5, 6. Δημ. Τούσας, 35, 4, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Παρόραμα. — Εἰς τἀποτελέσματα τοῦ 224 Διαγωνισμοῦ λύσεων φύλ. 18ον εἰς τὸ Β' βραβεῖον τῆς Μεγάλης τάξεως ἐδημοσιεύθη ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους Ἰδεολάτρια ἀντὶ *Ἰδεαλίστρια* ποὺ πῆρε τὸ Β' βραβεῖο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 11 Ἀπριλίου 1927.

ΣΤΗ Σελίδα Συνεργασίας,πολλὲς φορὲς θὰ εἴδατε νὰ δημοσιεύω κομμάτια μὲ μεγαλύτερους ἀριθμοὺς Ἐγκρίσεως, παραμερίζοντας ἄλλα ἐγκεκριμένα μὲ μικρότερους, δηλαδὴ ἀρχαιότερα. Ἀλλὰ θὰ παρατηρήσατε κι' ὅτι ἡ προτίμηση αὐτὴ γίνεται συνήθως γιὰ κομμάτια εἴτε σύντομα, εἴτε φαιδρά, εἴτε ἐμμετρα. Γιατί αὐτά, ξέρετε σπανίζουν. Κι' ἐπειδὴ ἡ Σελίδα μας πρέπει νὰ ἔχῃ ἀπ' ὅλα, ἀναγκάζομαι νὰ κάνω αὐτὰ τὰ πηδήματα (ὅπως σήμερα π. χ. ποὺ δημοσιεύω ποίημα τῆς *Νεράϊδας τοῦ Γιαλοῦ*, μὲ ἀριθμὸ σημερινῆς ἐγκρίσεως 61.!) Εἶμαι ἀλήθεια πολὺ στενοχωρημένη ποὺ λαβαίνω ὅλο μεγάλα κομμάτια, ἀπέραντα, κι' ὅλα σχεδὸν σοβαρὰ ἢ θλιβερά. Γιὰ ποιήματα δὲν λέγω· εἶναι τόσο δύσκολα ! Λαβαίνω λίγα κι' ἐγκρίνω λιγότερα. Θὰ μπορούσατε ὅμως, νομίζω, νὰ μοῦ στέλνετε πιὸ εὔθυμα κομμάτια ἤ, ἂν καὶ αὐτὸ σᾶς εἶναι δύσκολο, τοὐλάχιστο πιὸ σύντομα. Δὲν βλέπετε τῆς *Μυρίνης* ; Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι, μὰ καὶ τί σύντομα ! Μέλις τὰ ἐγκρίνω, εὐθὺς κιόλας τὰ δημοσιεύω. Γιατί χωροῦν, γιατί ἀφίνουν τόπο καὶ γι' ἄλλα, γιατί συντελοῦν ἔτσι, ὄχι μόνο στὴν ὁμορφιά, ἀλλὰ καὶ στὴν *ποικιλία* τῆς Σελίδος. Ἔνῳ ἂν ἤταν μεγάλα, ἐκεινῆ, θὰ περίμεναν ἴσως κι' αὐτὰ ὅπως μερικὰ ἄλλα . . . .

Κι' ἀφοῦ λέμε γιὰ τὴ *Μυρίνη*, νὰ κι' ἕνα ὡραῖο της γράμμα, ὡραῖο σὰν τὰ κομμάτια της, καὶ σεμνὸ σὰν κι' αὐτά. Τὸ δημοσιεύω ὁλόκερο : «'Αγαπητὴ Διάπλαση, Στάλθηκα δὲν ἄξιζα τὴν καλοσύνη νἀκούσω καλὰ λόγια ἀπὸ σένα ἀφοῦ δὲν σοῦγραφα οὔτε μιὰ φορὰ τόσον καιρό. Μὰ σκεπτόμουνα πάντα τὶς πιὸ μεγάλες ἀδερφὲς ποὺ παραμαρίζουνε τὸν ἑαυτό τους καὶ βοηθᾶνε τὴ μη ἔρα νὰ μεγαλώσῃ τὰ μικρότερα ἀδέρφια,δίχως νὰ ἔχουν τὴν ἀξίωση νὰ παίρνουν ἔστω καὶ λίγο ἀπ' τὸν καιρό ποὺ ἐκεῖνη δίνει στὰ μικρά, καὶ δὲν ἤθελα νὰ σοῦ πάρω κι' ἐγὼ λίγη ὥρα, γιατὶ εἶμαι μεγάλη πιά, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ σου. Δὲν θέλω ὅμως νὰ νομίσῃς, ἀγαπητή μου Διάπλαση, πὼς ἐγὼ ἡ μεγάλη, ποὺ πρέπει ἀπὸ καιρὸ νἄχω ζήσει, σκεφθεῖ καὶ παρατηρήσει γύρω μου, θέλησα νὰ ἐκμεταλλευθῶ αὐτὰ μου τὰ πλεονεκτήματα εἰς βάρος τῶν μικρῶν παιδιῶν σου. Θέλησα μονάχα νὰ πάρω μιὰ θέση ἀνάμεσα τους, ἔτσι σὰν μεγάλη ἀδελφὴ ποὺ τἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἔχει δώσει ὅλη της τὴν πίστη καὶ τὴν ψυχὴ της ὁλάκερη. Καὶ ποὺ ἂν δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς μιλήσῃ χαρούμενη, θἄταν εὐτυχισμένη ἂν τὰ συγκινεῖ,γιατὶ πιστεύει πὼς ἡ συγκίνηση καλυτερεύει κι' ἡμερώνει τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ συγχαρητήρια τοῦ Τέλλου "Αγρα μοῦκαναν τόση χαρά ! "Αν καὶ συλλογίζομαι πὼς στὴν ἡλικία μου τὸ μικρό μου κομμάτι δὲν ἄξιζε τόσα καλὰ λόγια, ὅμοιος τὰ κρατῶ, γιατὶ μαζὶ μὲ τὸ Χατζόπουλο καὶ τὸ Σολωμό, ὁ Τέλλος. "Αγρας εἶναι ὁ μόνος δικός μας ποιητής, ποὺ κάθε του στίχος μὲ συγκινεῖ σὲ κάθε στιγμή, γιατὶ τὰ τραγούδια του δὲν εἶναι ποτὲ τέχνη μονάχα καὶ πίσ' ἀπὸ κάθε του λέξη νοιώθει κανεὶς πάντα τὴ συγκίνηση μιᾶς ψυχῆς. Νὰ ὅμως ποὺ ἔγινα κιόλας ἐγωίστρια καὶ σὲ κρατῶ τόσην ὥρα. Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ μὴν εὐχαριστήσω ἐσένα καὶ τὸν Τέλλο "Αγρα ;—Μὲ ἀγάπη,

Μυρίνη».

Θὰ εἴδες, *Μαγκαλού*, τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. "Οχι, δὲν ἀπορῶ ποὺ τώρα μόλις ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀφοῦ εἶσαι πέντε ὁλάκερα χρόνια συνδρομήτριά μου. Γιατὶ κι' ἄλλοι ἄργησαν ὅσο καὶ περισσότερο. Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ φετεινὴ κίνηση τραβᾷ ἐξαιρετικά, γιατὶ πολλοὶ φέτος μόνο ἀποφάσισαν νὰ ἔγοῦν ἀπὸ τήν . . . ὀοθετερότητα.

Καθόλου δὲν μ' ἐνοχλεῖς, *Χιονισμένο Πήλιο*, ποὺ μοῦ γράφεις «κάθε τόσο». Τὴν ἴδια εὐχαριστηση ποὺ αἰσθάνεσαι σὺ νὰ μοῦ γράφῃς, αἰσθάνομαι κι' ἐγὼ νὰ διαβάζω τὰ γραμματάκια σου. Σ' εὐχαριστῶ καὶ πού, ὅποιο κοριτσι βλέπεις στὸ δρόμο σοῦ ἔρχεται νὰ τοῦ πῆς νὰ γίνῃ συνδρομήτρια. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ μὴν ἔχῃς «τόσο θάρρος ;» Σκέψου τί καλὸ ποὺ θὰ τοῦ κάνῃς!—Ἐπάνω ἀπὸ κάθε Μικρὴ Ἀγγελία σημειώνω τὸν αὔξοντα ἀριθμό της καὶ κάθε χρόνο ἀρχίζω τὴν ἀρίθμηση ἀπὸ τὸ 1. Π. χ. τὸν πρῶτο χρόνο ποὺ ἄρχισα τὶς Μ. Ἀγγελίες, ἔβαζα Α'—1, Α'—2, Α'—3 κτλ. Τὸν δεύτερο Β'—1, Β'—2, Β'—3 κτλ. Καὶ φέτος, ποὺ εἶναι ὁ εἰκοστὸς ἕβδομος, βάζω ΚΖ'.

Τὸ θαῦμα,—μὲ πληροφορεῖ ὁ φίλος *Α. Σ.*,—ποὺ ἀνέφερε προχθὲς ὁ κ. Φαίδων στὴν «Ἀθην. Ἐπιστολή», ἔγινε στὴν Κέρκυρα ὡς ἑξῆς : 'Ο βενετὸς πρυβλεπτὴς τῆς Νήσου, κατὰ τὸ 1718, τιμῶν τὸν "Αγιον Στυρίδωνα, ἐπέμενε νὰ κάμῃ φραγκικὸ παρεκκλήσι μέσα στὸ ναό του. Ὁ "Αγιος αὐτό, φαίνεται, δὲν τὸ ἤθελε. Κι' ἔκαμε τὸ θαῦμα ἐκεῖνο, ποὺ ἀνατινάχτε τὴν πυριτιδαποθήκη τῶν Βενετῶν στὸ κάστρο. Δὲν ἐπρόκειτο λοιπὸν περὶ ἐχθρῶν ποὺ πολιορκοῦσαν τὴ νῆσο, ὅπως ἤξερε ὁ κ. Φαίδων, ἀλλὰ περὶ ξένων κυριάρχων, ποὺ ἤθελαν νὰ κάμουν κατοχὴ σὲ μιὰ ὀρθόδοξη ἐκκλησία. Αὐτὰ γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀκριβεια.

Τὸ *Παλιό Βιολί* μοῦ γράφει ὅτι κι' αὐτὸ εἶχε στὸ νοῦ του τὴν ἰδέα τῆς *Χαλιμᾶς* γιὰ ἕνα ἐτήσιο χορό τῆς ; Διαπλάσεως Καὶ φρονεῖ ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ ἂν σχηματισθῇ μιὰ «ὀρχηστρία» Ἐπιτροπή, νὰ φροντίσῃ γιὰ ὅλα. Γιατὶ μὲ μεγάλη χαρὰ κάθε Διαπλασόπουλο θὰ δεχόταν μιὰ πρόσκλησῃ γιὰ ἕνα τέτοιο χορό. Νὰ ἰδοῦμε λοιπόν.

Τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα* δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸν κ. Φαίδωνα ὅτι θἄταν καλύτερα νὰ ξαναγίνῃ ἡ Γῆ τὸ κέντρο τοῦ Σύμπαντος. «"Αλλο μεγαλεῖο ἔχει τώρα,—μοῦ γράφει, — ποὺ πιστεύομε, ἀλήθεια ἡ ψέμματα, πὼς ὁ Ἥλιος εἶναι τὸ κέντρο καὶ πὼς ὑπάρχουν καὶ τόσα ἄλλα κέντρα, τόσοι ἥλιοι, τόσα ἄστρα γνωστὰ καὶ ἄγνωστα, ποὺ σαστίζει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Φαντάζομαι τὸ "Απειρο καὶ μένω ἐκστατική. Καὶ τώρα νὰ μοῦ λένε ὅτι ὅλο κι' ὅλο τὸ Σύμπαν εἶναι ὅ,τι ὁλέπω ; ἢ ὅτι ὁ "Ηλιος εἶναι σὰν τὴ Πελοπόννησο ; "Οχι, δὲν θἄρουν εὐχαριστημένη ἂν ἀλήθευε αὐτὴ ἡ θεωρία !»— Κι' ἔγνοια σου, γιατὶ δὲν πιστεύω κι' ἐγὼ νἀληθέψῃ. Ὁ κ. Φαίδων σᾶς τὴν ἔγραψε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς κάμει νὰ σκεφθῆτε ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ σπουδαῖα. Καὶ βλέπει μὲ χαρὰ του πὼς σκέπτεσθε πολύ !

Ἡ *Ἰμογένη* μοῦ γράφει : «Μιὰ καλόγρια στὸ σχολεῖο μας εἶναι ξετρελλαμένη μαζί σου. Εἶσαι τὸ μόνο ἑλληνικὸ ποὺ διαβάζει. Πολλὲς φορὲς, τὴν ὥρα τοῦ ἐργοχειρου, ἀφοῦ σὲ διαβάσει, μᾶς διηγεῖται γαλλικὰ διάφορα κομμάτια σου, γιὰ νὰ μᾶς μεταδόσῃ ἔτσι τὴ χαρὰ ποὺ νοιώθει αὐτὴ διαβάζοντάς σε».

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Ἀήττητος Ἑλλὴν, Πόθος τῶν Γραμμάτων,Αἰγυπτία, Παιδὶ τῆς Ἐξοχῆς, Ἀδελαΐς Ἐλεονώρα, Ζιλχὰ-Χανούμ, Ἡλιόβγαλτη, Φαέθων, Ἀπόγονος Ἡρώων, Ἀστραπόβροντο,Νταλία, Πεταλούδα, Ἀμφιτρίτη, Ἀμαρυλλίς, Σπινθηροβόλη,Παρηγοριά, Γόης Πλάνος, Αἰβιός, Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα, καὶ Τούλα Καββαδᾶ.*—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες τῶν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωρίζεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωριζόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Νικολός, ἀ. (ΝΚ). Ντάλια, κ. (ΝΠ.) Παρηγοριά, κ. (ΜΚ). Γόης Πλάνος, ἀ. (ΕΒ). Τρελλὴ Χορεύτρια, κ. (Ζήτω ἡ Διάπλασις) Καρδινάλιος Ρισελιέ, ἀ. (Καρδιναλιστής), Κόμης Ροσεφώρ, ἀ.(Καρδιναλιστής).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Ἄσπρος Λωτός, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : «Ὁ Χρόνος

—62. «Ὁ λαγὸς κι' ὁ Δαμιανός» τοῦ *Ἀσώτη*.—63, 64. «Τὸ μαστιχόδεντρο» κι' ἕν' ἄλλο χωρίς τίτλο τῆς *Ἀγνῆς Ψυχούλας*.—65, 66. «Τὸ ρολόγι» καὶ «Τὰ χωριατόπουλα» τῆς *Ἠλιογέννητης*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἔνδοξον Ἕλληνα* (τὸ ὡραῖο γράμμα σου μὲ τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ διάβασμα τοῦ «Τρελλοῦ μὲ τοὺς Κόκκινους Κρίνους» τὸ ἔδωσα καὶ στὸν κ. Ξ. ποὺ εὐχαριστήθηκε πολύ·) *Κόντε Ρασπανάκην* (πολὺ ὄμορφη ἡ σφραγῖδα τοῦ Συλλόγου σας· ὄχι, τέτοιο ψευδώνυμο δὲν τὸ ἔχει φέτο κανένας·) *Τρελὸ Γυμνασιοπαῖδι* (τὸ βιβλίο ποὺ ζητεῖς δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχει στὰ βιβλιοπωλεῖα οὔτε ἂν εἶναι μεταφρασμένο· νὰ γράψῃς στὸν κ. Ἐλευθερουδάκη—Διεθνὲς Βιβλιοπωλεῖο,—νὰ σοῦ τὸ φέρῃ ἀπέξω στερεότυπο· δημοσιογραφικὴ σχολὴ ὑπῆρχε κάποτε ἀλλὰ δὲν λειτουργεῖ πιά·) *Ἀρχανιωτοπούλαν* (μετὰ χαρᾶς σοῦ τὸ ἐνέκρινα στὸ προηγούμενο·) *Ἱερολοχίτην* (ἐὰν δὲν εἶδες τίποτε γιὰ τὸ κομμάτι σου, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἤρθε ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω· περίμενε λοιπὸν· νάξερες καὶ πόσοι ἄλλοι περιμένουν...) *Μῆλον τῆς Ἔριδος* (μ' ἔκαμες καὶ γέλασα μὲ τὸ χαριτωμένο σου γραμματάκι· ὄχι δά! ὁ Ἀνανίας, ἡ Μάρθα, οἱ ἀδελφές, εἶναι πρόσωπα πραγματικότατα· τί γλῶσσα μιλοῦσαν ὁ Ἀδὰμ κι' ἡ Εὔα; ἄ, δὲν ξέρω!) *Γαλάτειαν* (καὶ τοῦ χρόνου, νᾶσαι καλὰ κι' ἂς τὴν ξαναπάθῃς·) *Γλυκειὰν Χαραυγὴν* (ἔστειλα ὁ τετράδιαι·) *Νάρκισσον* (ἡ λύσις ἐκείνη θὰ θεωρηθῇ ὀρθή· ὁ Ἀνανίας, ὁ πραγματικότατος, σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ χαριτωμένο ἀνέκδοτο ποὺ τοῦ ἔστειλες· θὰ τὸ γράψῃ·) *Μιράνταν* (προηγουμένη Ἀγγελία δὲν ἐλήφθη·) *Μαρούλαν Γαλδέμη* (τόμον στὴν Ε. Σ. ἔστειλα·) *Ξάνθον* (εὐχαριστῶ πολὺ· ψευδώνυμα ὅσα θέλετε·) *Μάγισσαν* (βραδεῖον ἔστειλα·) *Γίνο Βούγαν* (ναί, ἐξακολουθεῖ·) *Κίρκην* (νὰ ἔγραφες τὸ πρῶτο καὶ νὰ σημείωνες ὅτι τὸ δεύτερο ἔτυχε νὰ μὴν τὸ ἔχῃς μελετήσει·) *Σειρῆνα* (ὅταν ἐπιμένῃ κανεὶς, διαβίδεται καὶ τὸ καλό·) *Φίλαθλον* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ὄχι, ἡ 34η Κυριακὴ ἔκλεισε·) *Γκιώνην* (ἔχει καλῶς·) *Αἱματοβαμμένην Δόξαν* (εὐχαριστῶ πολὺ· καὶ δυὸ γραμμίτσες φθάνουν ὅταν γράφωνται μὲ καρδιά·) *Γεώργ. Κ. Κοττικιᾶν* (νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὶς ὑδηγίες τοῦ παθηγητοῦ σου· ἔστειλα·) *Ἰωάνναν Ι. Κωνστ.* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἔστειλα 'ί τετράδια·) *Ἀρχοντοπούλαν, Τραγούδι τῆς Πατρίδος, Γκριτιάρην* κτλ.κτλ. *Ὀδυσσέα Συκιώτην, Ἀνέσπερην Εὐτυχίαν, Ἕλλην Μαλκότση* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Ἀπριλίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 232 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 16 Ἰουνίου.)

290. Δεξίγριφος

Σὲ μιὰ νῆσο τῶν Κυκλάδων
Σύμφωνο ὡς κεφάλι βάζω
Καὶ μιὰν ἄλλη τῶν Σποράδων
Στὴ στιγμὴ παρουσιάζω.

Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου

291. Στοιχειόγριφος

Πολλὰ νάχῃς, ἀμέτρητα,
Σοῦ εὔχομαι ἀπ' αὐτά·
Μ' ἂν χάσῃς ἕνα, πρόσεξε,
Δὲν θἄχῃς παρὰ ἑπτά.

Ἀνέσπερη Εὐτυχία

292. Μεταγραμματισμὸς

Εἶχε στὴν ἀρχὴ τὸ πρῶτο,
Μ' ἂν τοῦ βάλῃς τὸ ὕστερνό,
Μουσικὸς ποὔκανε κρότο
Θάνεβῇ στὸν οὐρανό.

Μηλολόνθη

293. Αἴνιγμα

Εἶμαι κάτι τόσο μέγα,
Ποὺ στὸν κόσμο δὲν χωρῶ·
Μὰ καὶ τόσο μικρὸ πάλι,
Ποὺ σὲ κώνωπα εἰσχωρῶ.

Τσένου-Κούγκαν

294. Δίζυγον

* * * * * *
* * *
* * * * * *
* * * *
* * * *
* * *
* * *

Ὁριζοντίως, ἄνω, ἔνδοξος πρωτεύουσα· κάτω, κράτος εὐρωπαϊκό. Καθέτως, ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειράν: Δαναΐς, ἡλικία, πόλις ἀλβανική, ποταμὸς τῆς Ἀσίας.

Ἀνατόλια

295. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

5,2,8,9,6,3. — — × × : = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θἄλλαχθῇ νὰ παρεντεθοῦν ταριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

Τρελὸ Γυμνασιοπαῖδι

296. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων καὶ ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας ἀποτελοῦν βασιλέα τῆς Ἀττικῆς.

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Μυθικὸς ἥρως.

Ρήγας Φεραῖος

297. Ἐλλιποσύμφωνον

αα - α - η - υη

Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

298. Γρῖφος

γλ πατ
γλ γλ οἶκοι πατ πατ
ουδ' τ' ρ' εἶδος
γλ γλ τ'ἐρῶν πατ πατ
γλ πατ

Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

299. Charade

Cylindre mince et long,
entaillé d'une hélice,
Mon premier est fait du métal;
Sous les grands arbres verts,
mon deuxième glisse
En murmurant rivière du Can-
[tal;
Mon tout n'importe quel organe
Qu'enferme la poitrine,
ou le ventre ou le crâne.

Ἄσπρος Παλιάτσος

300. Devinette

Merveille sur merveille:
Six pattes et quatre oreilles

Κοσμοχαλάστρα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 5

60. Τάκιτος (τά, κῆτος.)— 61. Μέγαιρα-Μέγαρα.—62. Ἔρις-Ἴρις.— 63. ΤΥΡΙΑΙΟΣ (υἱός,ροιά, Ἄρτα, Ἱστορία, οὗτος, Συρία.)—64. ΒΙΒΛΙΟΝ (Βέλος, Ἶρις, Βοῦς, Λίχνος, Ἴλιος, Ὄπως, Νόσος.)—65.

Η Α Τ Ρ Α Ι
Ε Κ
Ρ Α
Σ Ρ
Ι Ι
Α Ι Γ Ι Ν Α

66. ΑΒΕΡΩΦ (Αὐστηρὰ παρατήρησις, Βλοσυρὸν βλέμμα, Εὐτυχὴς ὕπαρξις, Ροδόχρους ἀνατολή, Ὥριμος καρπός, Φοβερὸς κρότος.)—67. Ἡ γάτα γιὰ τὸ ψάρι πούλησε τάμπέλι της. — 68. *Πολλαὶ ὁδοὶ ἄγουσιν εἰς Ρώμην* (πολλαὶ ὁδοί, αγ οῦ, σὺν εἰς ρῶ, μήν.)—69. Lisbonne (lis, bonne.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΖ' — 392|

Κυρία Γαλλίς, διπλωματοῦχος, παραδίδει μαθήματα εἰς οἰκογενείας καὶ δεσποινίδας. Ἐκμάθησις ἀσφαλής, ἀρίστη καὶ σύντομος. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Ὁδὸς Πιπίνου. ἀρ.6-Β.

(ΚΖ' — 393)

Τσουκνιδούλα, ὀπισθοδρομικὴ φαίνεσαι. Παιδὶ τῶν Δασῶν, μεγάλο λάθος ἔχεις.

Ἠλιόβγαλτη

|ΚΖ' — 394|

Τί κουταμάρες εἶναι αὐτές, Παιδὶ τῶν Δασῶν; (Σημ. τ. Διακ.—Τὸ Ρόδον τῆς Ἐρήμου δὲν εἶναι ἡ Ἀριάδνη Ζαρκιά).

ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

|ΚΖ' — 395|

Αμλετ, Μ. Μ. ἐστείλαμεν· περιμένομεν ἀκόμη ἕνα τετραδιάκι σου.

Νάντια, Νάντα

|ΚΖ' — 396|

Τρέμετε!!! γιατί ἀρχίζω πάλι: Κυρὰ-Κυραλίνα—Δάνου, Γιάννης Δειλινός—Πετρόπουλος.

Κόρη τοῦ Ξεσπαθώματος

|ΚΖ' — 397|

Γιάννη Δειλινέ, Αἰλιάνα, Εὔα, Ναπολιτάνα, Γλυκὺ Χαμόγελο, Σιλουέττα, Ροδόλφε Βαλεντίνο, Τζέκιο Κούγκαν, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικά: Δ/σις: Ἀργυρούλαν Ἀβραμάκου, Σέρρας.

Ζίλδα ἡ Ἀγρία

|ΚΖ' — 398|

Αγαπητὰ Διαπλασόπουλα-ες, γιὰ θύμησι στεῖλτε μου ἕνα σας τετραδιάκι κι' ἀμέσως θἄχετε δικό μου. Σὲ κάθε 20 δραβεῖο ἕνα μὲ βιβλίο. Τέλος τοῦ χρόνου θὰ δραβεύσω τρία καλύτερα. Δ/σις: Α. Βλασακούδην, Σουφλὶ - Θράκης.

Φιλικά: ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ

|ΚΖ' — 399|

Μαῦρος Πρίγκιψ—Συρμόπουλος. Βρές με ντέσες.

ΚΕΛΕΜΕΣ

|ΚΖ' — 400|

Μὴ ξεχνάτε τὸν (ΚΖ'—319) Διαγωνισμόν μου, Στεῖλτε.

ΚΕΛΕΜΕΣ

|ΚΖ' — 401|

«Σύλλογε Ἀπαταμαχήτων», εἶδα τὴν (ΚΖ'—329) ἀγγελίαν σας καὶ εὐχαρίστως γίνομαι μέλος τοῦ συλλόγου σας.

ΝΤΑΛΙΑ

|ΚΖ' — 402|

Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε ἕνα τετραδιάκι τῆς Αἰλιάνας, Νανέτας, Θέκλας, Μυρίνης, Κυρὰ-Κυραλίνας καὶ Μάγισσας· νὰ περιμένω; στὴ γνωστὴ διεύθυνση (ΚΖ'—286).

ΜΟΝΑ ΛΙΖΑ

(ΚΖ' — 403)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν διαφόρων ἀγράφων καρτῶν. Συμμετοχὴ 3δραχμος. Βραβεῖα 3 ἐκλεκτά (Τόμοι 3 ραμμένοι Διαπλάσεως τῆς Β' περιόδου). Προθεσμία τεσσαρακονθήμερος. Γράψατε: Ὀ. Δ. Θεοδοσίου, ρ. r., Βόλον.

Φραγκίσκος

|ΚΖ' — 404|

Ψηφίζω τὸ ὑπερήφανον ψευδώνυμον

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

Τούλα Μ. Καββαδᾶ

|ΚΖ' — 405|

Παρακαλῶ ὅσα παιδιὰ μποροῦν νὰ συνθέσουν ἕνα δραματάκι πατριωτικὸ ἢ μὲ ἄλλη ὑπόθεση, ἢ καὶ κωμῳδία καὶ μέχρι τέλους Μαΐου νὰ τὸ στεῖλουν στὴν Κυρὰ Ἑλένη Κακούρη, Πύργον Ἠλείας. Τὸ καλύτερο θὰ σταλῇ στὴ Διάπλαση νὰ δημοσιευθῇ, ἂν τὸ ἐγκρίνῃ.

|ΚΖ' — 406|

Τρέμετεε γιατί θύμωσα. Κυρὰ-Κυραλίνα—Χ. Δάνου, Γιοῦ-Γιοῦ—Κ. Λαμέρα. Ἀούαα, βρέστε με.

ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ

|ΚΖ' — 407|

Νοηνῖς, σὲ ἔρω,

Ἀδαμάντιος Λεμὲς

|ΚΖ' — 408|

«ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ».

Προκηρύσσομεν διαγωνισμούς: Α') Ἀγράφων καρτῶν (Θαλασσογραφιῶν ἢ τοπίων) καὶ Β') Μ. Μυστικῶν. Συμμετοχὴ καρτῶν μονόδραχμος καὶ Μ. Μυστικῶν δίδραχμος, Βραβεῖα βιβλία. Προθεσμία ἕως 15 Μαΐου.

Διαπλασόπουλα, Σύλλογοι: Παλιάτσοι, Ἐρρῆ, Βουλγαροκτόνοι, Ἀρσακειάδες, Φαληρική, Δημοκρατία, Ἀστήρ, Κρήτη, Φαληρικὲ "Ὁμιλε, περιμένομεν ἀπάντησίν σας.

Ψηφίζομεν τὰ ψευδώνυμα **ΛΑΒΑΡΟΝ ΤΟΥΖΙ, ΠΑΡΘΙΟΝ ΒΕΛΟΣ.**

|ΚΖ' — 409|

Ἱδρύθη Σύλλογος **ΚΑΡΔΙΑΝΑΛΙΣΤΩΝ** μὲ ἀκροπὸν διάλυσιν τῶν **ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ.**

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, γίνετε καρδιναλισταί. Δ/σις: Μέγαρον Ζερβοῦ, 52, (Διὰ Ρ), Πειραιᾶ.

Ὁ Ἀρχηγὸς ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΡΙΣΕΛΙΕ

(ΚΖ' — 410)

ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Δ/σις: ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΝ. ΕΥΤΕΡΠΗΣ, 48
Π. Φάληρον.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ 1927.

Πρόεδρος: Ι. Ν. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ
Ἀντιπρόεδρος: Η. Α. ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ
Γραμματεύς: Κ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ
Ταμίας: Γ. ΚΑΡΑΜΕΡΟΣ
Ἔφορος: Ε. ΜΑΚΡΗΣ
Σύμβουλοι: { Π. ΛΕΚΑΤΣΑΣ
Α. ΜΑΡΓΑΡΩΝΗΣ

ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΙΩΝ ΤΗΣ Σ. Σ. Σ. ΤΟΥ 1927.

Θὰ συμπεριληφθοῦν ὅσοι μᾶς δηλώσουν τὸν ἀριθμὸ ἐγκρίσεως τοῦ κομματιοῦ των μὲ 5 δραχμὲς γιὰ κάθε κομμάτι.

ΕΠΑΘΛΑ

Α').100 δρ., Β') 50 δρ., Γ'-Ε') ἀπὸ 25 δρ.

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ἕως τὰς 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Δευτέρα, 25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1927, 5 μ. μ. Εἰς τὸ **Ὠδεῖον Φαλήρου** εὐγενῶς παραχωρηθέν. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ «Δημοτικὴ καὶ Καθαρεύουσα».

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *33* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *18* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 18. ΑΘΗΝΑΙ